
Sporočila

Slovenska
minoritska
provinca
svetega Jožefa



3 Uvodnik

4 Iz provincialata

6 Obvestila

8 Pastoralna stran

9 Iz naših samostanov

22 Iz vzgojnih ustanov

25 Odmevi

31 In naj molijo za rajne

Sporočila - glasilo slovenskih minoritov
leto XLIII

Izdaja: Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa,
Minoritski trg 1, 2250 Ptuj, Slovenija,
e-pošta: minoriti@rkc.si, <http://minoriti.rkc.si>

Urednik: mag. p. Tomaž Majcen
Odgovarja: p. Milan Kos, prov. minister

Ovitek: Julija Zornik
Tisk: Tiskarna Povše

UVODNIK

Dragi Frančiškovi bratje in sestre!

V zadnjih letih se v Cerkvi na Slovenskem, kakor tudi v naši minoritski provinci, čuti vedno večje pomanjkanje duhovnih poklicev (duhovnikov in redovnih bratov). Ob soočanju s tem dejstvom, smo na XIV. rednem provincialnem kapitlju 2014 sprejeli odločitev, da bo vsako samostansko bratstvo imelo enkrat na mesec dan celodnevnege češčenja Najsvetejšega v samostanski skupnosti za nove duhovne poklice in lastno poklicanost ter svetost. Hkrati naj bo apostolat duhovnih poklicev tudi vsebina rednih samostanskih kapitljev. Po enem letu gotovo lahko v naših samostanih naredimo resno refleksijo uresničevanja tega sklepa. Ne samo preverjanja, ali smo imeli vsak mesec dan celodnevnege češčenja, veliko bolj, koliko smo napredovali v svetosti in stanovitnosti. Papež Frančišek je v svoji poslanici ob dnevu duhovnih poklicev zapisal: »Začetek vsakega krščanskega poklica kakor redovnega je ta temeljna smer izkušnje vere: verovati, pomeni zapustiti samega sebe, zapustiti svojo lagodnost in togost lastnega jaza, da bi svoje življenje lahko osredinili v Jezusu Kristusu. Zapustiti kakor Abraham lastno deželo, oditi na pot z zaupanjem, vedoč, da bo Bog pokazal pot v novo deželo. Tega »izhoda« ne smemo razumeti kot podcenjevanja lastnega življenja, lastnega čutenja, lastne človečnosti; nasprotno, kdor se poda na pot hoje za Kristusom, najde življenje v izobilju, ko samega sebe dá povsem na razpolago Bogu in njegovemu kraljestvu. Jezus pravi: »Vsak, kdor je zapustil hiše ali brate ali sestre ali očeta ali mater ali otroke ali njive zaradi mojega imena, bo prejel stokratno in dobil v delež večno življenje« (Mt 19,29). Vse to ima svoje globlje korenine v ljubezni. Kajti krščanska poklicanost – še bolj pa poklicanost v duhovništvu in redovništvu, je predvsem klic ljubezni, ki priteguje in vodi preko sebe, osebo razsredišči, »sproža nenehen izhod vase zaprtega jaza v jaz, ki se podarja, in prav v tem podarjanju najde sebe in Boga« (Deus Caritas est, 6).

Izkušnja izhoda je osnova krščanskega življenja, še posebej za tiste, ki se odločijo za posebno služenje evangeliju. Je drža stalnega spreobračanja in preobrazbe, stalnega vztrajanja na poti in prehajanja iz smrti v življenje, kar obhajamo v vsej liturgiji: je velikonočna skrivnost. Od Abrahamove do Mojzesove poklicanosti, od Izraelovega popotovanja po puščavi do spreobrnjenja, ki so ga oznanjali preroki, vse do Jezusovega misijonskega potovanja, ki doseže vrhunec v njegovi

smrti in vstajenju, je končno poklicanost vedno tisto Božje delovanje, ki nam omogoča iziti iz našega začetnega stanja, nas osvobaja vsake oblike suženjstva, nas iztrga iz navajenosti in ravnodušnosti ter nas usmerja v veselje občestva z Bogom in z brati ter sestrami. Odgovoriti Božjemu klicu torej pomeni pustiti, da nas izpelje iz naše lažne ustaljenosti, da bi nas usmeril na pot k Jezusu Kristusu, ki je začetek in konec našega življenja in naše sreče.

Pripravljenost našega »izhoda« iz sebe je gotovo, zraven vsakodnevne molitve in prošnje za duhovne poklice, tisti izziv za mlade, ki je lahko privlačen. Prav zato se moramo zaustaviti tudi ob mislih papeža Frančiška bratom frančiškanom ob nedavnem srečanju za časa generalnega kapitlja, ko jim je položil na srce te besede: »Majhnost pomeni tudi izstopiti iz samih sebe, iz lastnih shem in osebnih pogledov. Pomeni iti onkraj struktur, ki so sicer koristne, če se modro uporabljajo; onkraj navad in gotovosti, da bi pričevali konkretno bližino revnim, stiskanim in izključenim s pristno držo razdeljevanja in služenja ... Kako pomembno je živeti krščansko in versko življenje, ne da bi se izgubili v prepirih in čenčanju; gojiti veder dialog z vsemi, z blagostjo, krotkostjo in ponižnostjo, z revnimi sredstvi; oznanjati mir in živeti zmernost, zadovoljni s tistim, kar nam je ponujeno. To zahteva tudi odločno prizadevnost pri transparentnosti, pri etični in solidarni uporabi dobrin, v stilu zmernosti in odrekanja ...

Le takšna pot nenehne prenove, ki je ne moremo uresničevati sami ampak z Božjo pomočjo, nas vodi k stanovitnosti in svetosti. In to je tudi edina pot vseh, ki želijo biti Frančiškovi bratje in sestre. Leto posvečenega življenja nas vabi, da smo Bogu hvaležni za milost, da smo med izbranimi; vabi nas, da vsak dan živimo z veseljem našo poklicanost; in upanju, da bomo zmogli napredovati in biti resnične priče Kristusove navzočnosti v današnjem svetu.

Naše veselje in upanje je toliko večje, ker se veselimo duhovniškega posvečenja našega brata p. Daniela Golavška. Naj tudi ta milostni dogodek prebudi v nas vsakodnevno gorečo skrb za nove duhovne poklice.

Vsem vam, dragi Frančiškovi bratje in sestre, kakor bralcem Sporočil, želim veliko duhovnih doživetij in telesne sprostitve v počitniških dneh!

p. Milan Kos
prov. minister

IZ PROVINCIALATA

XII. seja prov. defnitorija

V Zagrebu in v minoritskem samostanu sv. Frančiška v Piranu, smo imeli 28. in 29. aprila 2015 XII. sejo provincialnega defnitorija.

1. V Zagrebu smo imeli vsakoletno skupno srečanje defnitorijev obeh provinc. Seznanili smo se s spremembami v provincah v preteklem letu in naredili kratko refleksijo skupnih srečanj. Pogovarjali smo se o permanentni formaciji. Tudi letos se nam bo nekaj bratov iz hrvaške province pridružilo konec oktobra v Piranu. Nadaljevali smo z naslednjimi temami: Giovanni verso Assisi, skupni misijon na Danskem, srečevanje mladih iz naših župnij ...
2. Srečanje s samostansko skupnostjo. Gvardijan p. Slavko Stermšek je predstavil življenje v samostanu in delo s skupinami ter turisti, ki prihajajo k njim. Predstavili so tudi poletno dogajanje na križnem hodniku (koncerti, prireditve ...). Pastoralno veliko pomagajo po sosednjih župnijah na obali. P. Marjan Vogrin je predstavil delo v stari samostanski knjižnici in samostanskem arhivu. Pripravlja tudi novi nekrologij province. Pogovor je tekel tudi o obnovah, ki bi bile nujne. Provincial p. Milan se je zahvalil bratom za vso delo in pričevanje.
3. P. Danielu Golavšku smo dovolili prejem zakramenta svetega reda prezbiterata. Posvečenje bo v nedeljo, 28. junija 2015, ob 16. uri v Celju.
4. V letu posvečenega življenja pripravlja Frančiškova konferenca 9. maja 2015 v Ljubljani simpozij o Frančiškovih virih.
5. Pastoralni dan province bo v sredo, 13. maja 2015.
6. Tokratno srečanje CEC-a bo od 18. do 22. maja 2015 v Olimju.
7. Bratski dan province bo 3. junija 2015.
8. Pater Janez Šamperl bo predvidoma konec maja in začetek junija v Ljubljani zaradi zdravniških pregledov.
9. Samostan Matere Božje na Ptujski Gori prosi za finančno pomoč pri izvedbi Marijafesta. Prošnjo smo odobrili.
10. V Ljubljani bomo nadaljevali z obnovo pritličnih prostorov (samostanska obednica, kuhinja, gospodinjski prostori, bolniška župnija).
11. Minoritski samostan Svete Trojice v Halozah je zaprosil, da bi smel nadaljevati z obnovo prostorov za potrebe doma duhovnih vaj ter finančno pomoč. Prošnjo smo ob seznanitvi s poročilom Komisije za

gradnje in varstvo spomenikov odobrili.

12. Minoritskemu samostanu sv. Frančiška v Piranu smo odobrili finančno pomoč za obnovo oken v križnem hodniku.
13. Seznanili smo se z načrti župnije Prežganje za ureditev dodatne spalnice na podstrešju doma duhovnih vaj.

XIII. seja prov. defnitorija

V minoritskem samostanu sv. Petra in Pavla smo imeli 5. junija 2015 XIII. sejo provincialnega defnitorija.

1. Srečanje z brati. Gvardijan je predstavil življenje v samostanu, ki je zelo raznoliko. Zraven pastoralnega dela v domači župniji precej pomagajo po sosednjih župnijah. Veliko je ekonomskega dela in organizacijskih zadev z dogovori okrog dogajanja v samostanu in najema dvorišča. Bratje imajo redno skupno molitev. Zelo dobrodošla je pomoč provincialnega ministra, ki rad pomaga v samostanu. Provincial se je zahvalil bratom za vso delo.
2. Refleksija dogodkov v provinci in načrtovanje predvidenih dogodkov (pastoralni dan, CEC, bratski dan, duhovne vaje). Na pastoralnem dnevu nam je g. Marko Čižman predstavil nov način izvedbe ljudskega misijona, kar so bratje dobro sprejeli. Bratski dan je lepo potekal, program je bil dobro pripravljen. Pred nami so duhovne vaje. Prenova Konstitucij – po samostanih morajo gvardijani organizirati srečanje bratov na to temo do konca junija in pisne predloge oddati p. Danilu Holcu.
3. Personalne spremembe: Turnišče: p. Toni Brinjovc - župnik in predstojnik skupnosti, p. Daniel Golavšek – kaplan in p. Franc Meško – duhovni pomočnik. Bolniška župnija v Ljubljani: p. Andrej Mohorčič – župnijski upravitelj, p. Tone Ogrinc - duhovni pomočnik.
4. Provincial p. Milan Kos je predstavil novo prošnjo Marjana Maučeca za postavitve v laični stan. Za izpraševalca smo imenovali p. Marjana Vogrina in notarja p. Andreja Šegula.
5. Provincialni ekonom p. Tomaž Majcen je podal redno ekonomsko poročilo.
6. Domu duhovnih vaj na Prežganju smo odobrili finančno pomoč za ureditev dodatne spalnice na podstrešju doma.

p. Dominik Tikvič
tajnik province

REDNO SREČANJE CEC-a Olimje, 18. do 22. maj 2015

Provincialni ministri in njihovi zastopniki iz vseh jurisdikcij Srednje Evrope so podali kratka poročila o redovnem življenju in apostolatu.

Srečanje mladih patrov treh Evropskih konferenc Gen. minister p. Marco Tasca je sprejel s svojim definitorijem sklep, da bo organiziral v Assisiju od 26. do 30. septembra 2015 srečanje predstavnikov mladih redovnikov, ki želijo v svojih skupnostih živeti nove izzive današnjega časa. V vsaki konferenci imamo takšna bratstva: Švedska – imajo radijsko postajo, internetne strani ... Delajo v deželi, ki je v večini protestantska. Bratje v Bruslju se posvečajo posebni pastoralni med priseljenci. V Italiji so bratje, ki delajo z odvisniki in na Siciliji s pribežniki iz Afrike. V Oxfordu imajo ponovinci vsako soboto zvečer neke vrste misijon na ulici. Na stojnici delijo letake, pogovor z ljudmi – tudi muslimani, delo za duhovne poklice ...

Prenova Konstitucij – P. Timoty Kulbicki (tajnik in član izvršilnega odbora za prenavo Konstitucij) nam je predstavil potek dela za prenavo Konstitucij. Kot gost je prišel na naše srečanje, da bi nas predvsem animiral in navdušil za sodelovanje. Pri prenavi Konstitucij gre tudi za našo permanentno vzgojo in ne samo za določeno prenavo teksta, ki bo v skladu z cerkvenimi dokumenti in današnjim pojmovanjem posvečenega življenja. Sekularizem, individualizem, globalizem ... so težave, s katerimi se srečujemo in se hitro širijo po vsem svetu. Kako odgovoriti na vse te izzive? Kaj pomeni konventualizem, bratstvo, ekonomska in personalna solidarnost ... za nas? Te in mnoge teme je potrebno prav razjasniti pri prenavi Konstitucij.

Imenovanje konference v prihodnje
Do sedaj se je naša konferenca imenovala CEC (Srednja Evropska konferenca). Vendar, če želimo, da imajo provincialni delegati pravico glasovanja, moramo postati federacija. Dejansko so se vse konference preimenovali v federacije. Tako se bo naša federacija uradno imenovala CEF (Centralna Evropska federacija).

Letošnje srečanje v Piranu je bilo zelo dobro in tudi kvalitetnimi predavanji.

Srečanje v letu 2016 bo od 29. marca do 2. aprila 2016 na Dunaju. Predavatelj bo gen. tajnik za vzgojo p. Roberto Carboni. Predaval bo o uporabi sodobnih medijev in o dokumentu V Frančiškovi šoli. S strani prov. kustodije bo za organizacijo srečanja odgovoren p. Thomas Manalil.

Srečanje članov federacij z generalnim definitorijem
V letu 2016 bosta dva termina, ko se gen. minister s svojim definitorijem želi srečati z vsemi člani federacij. To pomeni, da v tem mandatu generalni definitorij ne bo obiskal posameznih konferenc. Prvi termin bo od 18. do 23. januarja in drugi od 19. do 24. septembra 2016 v Assisiju.

Novice iz generalne kurije
2016 bomo slavili 800-letnico porcjunkolskega odpustka in leta 2017 500-letnico delitve reda. Obstaja želja, da bi prvi red skupaj obhajal ti dve obletnici. Vsi trije gen. ministri so napisali pismo in izrazili željo po skupnem praznovanju. Vse tri asiške skupnosti so prevzele odgovornost, da bodo pripravile predloge za praznovanje v Assisiju in ga že uresničujejo. Vsaka jurisdikcija naj bi uresničila kakšnega od teh predlogov. Lahko pa tudi sama pripravi lasten program. Dobro bi bilo, da posamezne Frančiškove konference skupaj načrtujejo in uresničijo posamezne predloge. To praznovanje naj ima za cilj tesnejše povezovanje.

Novi Statuti M. I.

Novi Statuti ne omogočajo več, da je gen. minister moderator ali direktor tega Marijanskega gibanja, kot je bil do sedaj. Ostaja samo duhovni asistent. Lahko pa tudi katerega brata za to delegira.

Naslednje srečanje CEF-a bo na Poljskem – Gdansk od 9. do 13. novembra 2015.

p. Milan Kos
prov. minister

OBVESTILA

**PREŽIVI LEPE
TRENUTKE
V LETU 2015**



**Z BRATI
MINORITI**
minoriti.rkc.si

ROMANJE V ASSISI

Od 19. do 24. julija 2015

Družine in drugi prijatelji sv. Frančiška, poromali bomo v kraje, ki jih je svetnik zaznamoval s svojo navzočnostjo. Po njegovih stopinjah bomo odkrivali duha, ki po 800 letih še vedno živi. V šotorih pod asiškim nebom, v preprostosti in bratskem sožitju ter v stiku z Božjim stvarstvom bomo poskušali začutiti čudovitost pristočnočloveškega ... Skratka, idealna kraj in čas, da prisluhnemo sebi ter odpremo srce Božjemu »dotiku« po sv. Frančišku in sv. Klari. Program bo za odrasle in otroke.

Voditeljja: p. Danilo Holc, tel.: 031 443 200;
e-pošta: danilo.holc@rkc.si
p. Damjan Tikvič, tel.: 031 834 720;
e-pošta: damjan.tikvic@rkc.si

Predvidena cena:

- odrasli **140 €**
- osnovnošolski otroci **80 €**
- predšolski otroci – brezplačno

Prijave sprejema p. Danilo Holc.



DOGAJANJA v domu duhovnih vaj pri Sv. Trojici v Halozah v letu 2015:

Kaj?	Okvirna starostna skupina ¹	Kdaj?
ANIMATORJI PRIPRAVNIKI	8. in 9. raz. OŠ ter 1. letnik SŠ	19.–21. junij 2015
3. TABOR	od 7. do 9. raz. OŠ in srednješolci	26.–29. junij 2015
1. TABOR z Baragom med Indijanci	od 1. do 3. raz. OŠ	1.–4. julij 2015
2. TABOR z Baragom med Indijanci	od 4. do 6. raz. OŠ	6.–9. julij 2015
Teologija telesa	9. raz. OŠ; srednješolci in študentje	krompirjeve počitnice 2015
Jesenski tabori	od 1. do 8. raz. OŠ	krompirjeve počitnice 2015

Več informacij na:

FB: **Tabori Sv. Trojica v Halozah**

e-pošta: **trojica.tabori@gmail.com**

e-pošta: **damjan.tikvic@rkc.si**; tel.: **031 834 720**

<http://www.zupnija-sv-trojica-haloze.rkc.si/d6/dom-duhovnih-vaj/vsebina/novice>

¹ Starostna skupina ni čisto zavezujoča. Lahko prihaja do razhajanja za kakšno leto. Pokličite in vprašajte.

Š
E
N
T
V
O
R
Š
C
A



PRAZNIK PTUJSKOGORSKE MATERE BOŽJE

* * * * *

PREDVEČER PRAZNIKA – SREDA, 1. JULIJ

19.00 – molitvena ura

20.00 – somaševanje vodi

**ljubljski nadškof metropolit
msgr. Stanislav Zore**

Po maši procesija z lučkami, sledi nočno bedenje

24.00 – polnočna sv. maša in nočno bedenje

PRAZNIK – ČETRTEK, 2. JULIJ

6.30, 8.00 – sv. maša, 9.00 – molitvena ura

10.00 – somaševanje vodi

**ljubljski nadškof metropolit
msgr. Stanislav Zore**

Pete litanije Matere Božje

19.00 – sv. maša

Ves čas praznovanja bo priložnost za sv. spoved.

Vabijo gorski bratje minoriti.



PASTORALNA STRAN

HEKTIKA

Ko hektika človeka čisto zares prime,
gotovo ga miru čas in spokojnost brž mine.
Vestno delo se v pravo ipiko sremeni,
a rezultatov pravih od nikoder ni in ni.

Hektika v življenju grenki je zares pelin,
z njo se ne pride do življenja umetnin.
Ko želiš vse narediti takoj in danes,
zvečer nezadovoljen praznih rok ostaneš.

Če človek cilj ima in se ga zvesto drži,
z zbrano dušo in srcem več naredi.
Vedno pa je najslabši hetkičen odnos,
še ob najboljšem prijatelju ostaneš bos.

Pomiri svoje misli, uredi svoje želje,
s predanostjo in mirom pride vse.
Kdor srce zares modro v roke vzame,
mu uspeh in mir srca nikoli ne izostane.

Kdor sovraži svoje delo, mu ne tekne niti jelo,
uspeha ni, kdor vse delo veže le na kariero.
Kadar naša čustva padejo iz ravnotežja,
pot iz hektike in težkih stresov bo vse težja.

T. Kolenko

Ptuj, 18. 9. 2014
dializa, št. 1654

IZ NAŠIH SAMOSTANOV

Minoritski samostan sv. Petra in Pavla

Bog veleva svojemu soncu, da vzhaja nad budobnimi in dobrimi, ter pošlje dež pravičnim in krivičnim. (Mt 5, 45). To je Božja ljubezen, ki ne gleda na razlike, se razdaja in iz katere smo vsi mi ustvarjeni (mali in veliki, sveti in grešni, suhi in debeli, delovni in leni, nerodni in iznajdljivi, hitri in počasni ...). Veliko potrpežljivega razdajanja in včasih tihega jamranja je prisotnega v našem samostanskem in pastoralnem življenju. Obojega je najti in še veliko drugega. Z veseljem pa vam povem, da bratje v samostanu s potrpežljivostjo prenašajo mladega gvardijana, ki se počasi uči modrosti in potrpežljivosti sivih las. Žal pa se zelo pozna odsotnost skrbne roke in povezovalne drže pokojnega p. Mirka Pihlerja.

Na pastoralnem področju so večje skrbi in slovesnosti (birma, prvo obhajilo, šmarnična pobožnost, zaključek verouka ...) že za nami. Pri vernikih je opaziti zadovoljstvo nad slovesnostmi in pomembnost zunanjega videza, vendar pa ugotavljamo, da ni tiste redne povezanosti z Bogom in Cerkvijo. To je še toliko bolj opaziti pri pripravah na zakrament svetega krsta, ko se lahko z verniki nekoliko bolj osebno srečamo in pogovorimo. Dobro je to situacijo zaznal papež Frančišek, ko

je dejal: »Kristjani nismo za »nekaj časa«, samo za nekaj trenutkov, v nekaterih okoliščinah in odločitvah. Ne moremo biti kristjani tako. Smo kristjani v vsakem trenutku.«

Zraven pastoralnega dela v domači župniji, bratje precej pomagamo po sosednjih župnijah. Veliko je ekonomskega dela in organizacijskih zadev z dogovori okrog dogajanja v samostanu. Že tradicionalno je potekala v samostanu 26. razstava Dobrote slovenskih kmetij, ki so jo letos dodatno razširili na našem gospodarskem dvorišču (parkirišču), kjer so prvič postavili šotor. Skoraj vsak teden nas obišče tudi kakšna skupina romarjev ali šolskih otrok, da si ogledajo cerkev in naš samostan (refektorij in knjižnico). Preden pa bo vsak od bratov odšel na poletni oddih oz. dopust, smo si bratje skupaj vzeli čas in se odpravili na samostanski izlet v Krško. Obiskali in ogledali smo si kapucinski samostan in se povесelili pri prijateljih p. Janeza Kmetca. Ob dobrem cvičku smo se tudi prijetno imeli.

Pred nami je samostanski in župnijski praznik apostolov Petra in Pavla, ko bomo obhajali srebrno mašo našega provincialnega ministra p. Milana Kosa in se spomnili 230 letnice ustanovitve naše župnije. V poletnih mesecih se bo na našem

samostanskem dvorišču odvijalo kar nekaj gledaliških predstav in drugih glasbenih utrinkov, ki bodo poskrbeli za pestro in »nemirno« življenje v samostanu. Če boste hodili kaj naokrog, se lahko oglasiti in si polepšate večer.

Naj vas greje toplo sonce in Božja ljubezen!

Vse dobro, p. Dominik Tikvič



Filialna hiša sv. Doroteje

Pred veliko nočjo smo imeli šolsko spoved otrok. P. Marjan nam je pridno pomagal – hvala. Tudi vse bolnike v župniji smo obiskali, sodelavke Karitas pa še po raznih domovih. Velikonočno tri-dnevje sva si delila: p. Marjan veliki četrtek, p. Emil pa veliki petek in veliko soboto. Br. Robi pa je s sodelavci pripravil molitvene ure. Vsi obredi so potekali lepo in slovesno.

Za veliko noč pa še ohranjamo staro tradicijo: vstajenje ob 6. uri, ko je še temno in procesija, ko se dani. Letos nam je vreme bilo naklonjeno, da smo jo izvedli. Pritrkovalci so v zvoniku klicali k slavi vstajenja, pevci peli mogočne aleluje in pihalna godba je z igranjem dala prazniku še večjo slovesnost. Vstali Kristus je središče vere in krščanstva. Hoteli smo vero pokazati, zato smo bili z Vstalomim.

Na belo nedeljo, 12. aprila, smo v Dornavi obhajali zlati jubilej župnije. Od ranega jutra je bilo vse v gibanju, ŽPS je imel svoje zadolžitve, Karitas je skrbel za pogostitev po glavni maši, ta zadnji so še prinašali vino in pecivo ... Pred mašo ob 10. uri in po njej je igrala Godba na pihala iz Dornave. Glavno mašno slovesnost je vodil provincial p. Milan Kos, ob somaševanju p. Dominika našega gvardijana, p. Tarzicija, p. Benamina, p. Marjana Vogrina in p. Emila. Najprej so bili pozdravni go-



vori predstavnika ŽPS, župana in župnika p. Emila. Župan je prinesel simbolno svečo, ki naj na oltarju gori in pričuje o sodelovanju med Občino in župnijo. Že nekaj dni prej pa je Občina Dornava podarila župniji: zlati kelih, ciborij, svečnike, križ, novi plašč in kolekcijo prtičkov ... V slavnostnem nagovoru nas je p. provincial spodbujal k hvaležnosti za preteklost, k veselju in navdušenem krščanstvu v sedanjosti in zaupanju v prihodnosti. Pri maši so sodelovali: odrasli pevski zbor, otroški pevski zbor Dorotejini otroci in Oktet Dornava. Cerkev je bila za to priložnost slovesno okrašena, saj so vence iz žingerla pletli v Mezgovcih in Sp. Velovleku, svoje pa je dodala še naša cvetličarka.

Po maši je bila pogostitev za vse zunaj cerkve. Godba je igrala, ljudje so obujali spomine in se lep čas zadržali skupaj. Za nastopajoče, duhovnike in goste pa je bilo slovesno kosilo v vaškem kulturnem centru v Dornavi. V kulturnem programu smo se sprehodili skozi zgodovino cerkve in fare. Spregovorili so tudi bivši župniki in pesem je donela skoraj do večera. Več o slovesnosti sami in župniji Dornava pa ste si lahko prebrali v tedniku Družina in Štajerskem tedniku.

Obeh cerkvenih pevskih revij, tiste za odrasle v kloštru, kakor za otroške zборе na Vidmu, sta se udeležila tudi naša zbor. Pred revijo navadno zbori več vadijo in se avtomatično kvaliteta dviguje. Res pa je tudi, da vsi radi nekam gredo.

Telovska procesija je povsem uspela. Res je bilo



na momente kot v čebelnjaku, kajti okoli sto otrok na soncu ne moreš povsem umiriti. Tako sem med procesijo zvedel, kako je igrala Barcelona, kdo je dal gole ... Izkušnjo pa so vsekakor dobili.

Prvo sveto obhajilo smo tudi lepo speljali. Več smo zaupali staršem, kimarsikaj vedo in hočejo, če jim zaupamo in povabimo.

Pozdrav iz jubilejne Dornave – p. Emil

Minoritski samostan sv. Frančiška

Nekdo je pred časom izjavil, da so poročila iz samostanov pravzaprav kronika posameznega bratstva. To pomeni, če se kronika redno ne piše, kar seveda ni v redu, bi lahko na podlagi zapisanega v Sporočilih, pozneje sestavili pravi kronološki zapis dogodkov v neki skupnosti.

To samo za uvod.

Velika noč je za nami. Kot je že bilo omenjeno v prejšnjem zapisu, smo pomagali v pripravi na velikonočno praznovanje in tudi za veliko noč skoraj po vseh župnijah naše obale. Za veselo praznovanje je poskrbela naša gospodinja »matik« Ivanka, kot jo kličejo nekateri patri jezuiti, ki bodo prišli na duhovni oddih v začetku junija. In kaj je to bilo? Pokala je s karbidom na škatlo od barve. Pok je bil tako močan, da se ga tudi pes Luks ni ustrašil. Bilo pa je zanimivo, ker je bila edina »pokalica« na vsej slovenski obali. Žal smo to pozabili fotografirati.

Od važnejših dogodkov omenimo na prvem mestu obisk ponovincev iz srednje Evrope, ki so pri nas imeli letno srečanje takoj po veliki noči – od 7. do 11. aprila 2015.

Ob rojstnem dnevu Giuseppeja Tartinija (8. aprila) sta bila v naši cerkvi kar dva koncerta 7. in 11. aprila. Zbralo se je lepo število poslušalcev in prisluhnilo orkestru slovenskih zdravnikov in italijanskemu pevskemu zboru G. Tartini iz Pirana. Od 17. do 20. aprila je p. Slavko v našem samostanu vodil duhovne vaje za OFS koprške škofije. Zbralo se je 24 tretjerednikov.

V tednu po 3. velikonočni nedelji je brat Franc Svetličič izkoristil prvi del svojega letnega dopusta. Tako kot vedno je bil nekaj časa v Olimju in potem še pri svojih sorodnikih na idrijskem.

Jurijevo smo praznovali v Piranu tako kot vsako leto: s procesijo s trga ob pihalni godbi. Z nami je ta dan bil koprski škof dr. Jurij Bizjak, ki je mladim iz štirih obalnih župnij podelil zakrament sv. birme.

Na praznik sv. Jožefa Delavca smo izvedeli za smrt p. Gaudencija Skledarja, ki je bil pokopan v nedeljo, 3. maja popoldne ob 16. uri. Udeležili smo se molitev za pokojnega in tudi pogreba na Ptujski Gori.

Drugi vikend v maju smo gostili mlade, ki sestavljajo simfonični orkester ZGŠ sv. Petra in Pavla na Ptujju, samo tri tedne pozneje pa iz iste šole še otroški pevski zbor.

Na binško nedeljo je p. Slavko Stermšek iz Pirana vodil somaševanje na Dobrotah slovenskih kmetij na Ptujju, na katerih se je posebej predstavljala primorska regija. Isti dan popoldne pa je bila v naši samostanski cerkvi v Piranu sv. maša za Hrvate iz slovenske obale. Sv. mašo je imel župnik župnij Koštabona in Krkavče, g. Boris Čobanov.

Zadnjo nedeljo v maju je bil v našem križnem hodniku odmevni spominski koncert v počastitev pred nekaj meseci umrlemu dirigentu piranskega pihalnega orkestra g. Umbertu Radojkoviću. Koncert je organiziral njegov nekdanji učenec, g. Metod Tomac.

V sredo, 3. junija, sva se s p. Antonom Ogrincem ob dnevu posvetitve udeležila dekanijskega srečanja na otoku Krku. Molili smo tudi na grobu dveh slovenskih škofov – Mahničiča in Srebrničiča. Pot sva nadaljevala še na otok Cres in drugi dan v Pulj, kjer sva se srečala s tamkajšnjimi brati.

Tudi 6. junija smo imeli koncert v križnem hodniku. Sakralne pesmi iz različnih krajev sveta je izvajal mešani pevski zbor glasbene šole iz Grosuplja. Poslušalci so bili navdušeni.

V nedeljo, 7. junija je bil p. Slavko Stermšek ponovno na štajerskem. Povabljen je bil na Sela, kjer

je opravil sv. mašo in po njej blagoslovil traktorje in drugo poljsko mehanizacijo. Verniki so se po tem kar nekaj časa zadržali v prijetnem druženju. Za povabljenе goste pa je bilo bogato poskrbljeno v veroučni učilnici.

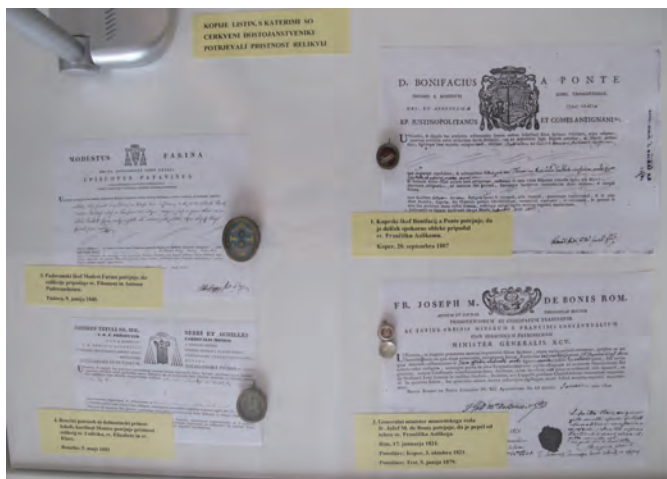
V ponedeljek, 8. junija, pa do četrтка, 11. junija, so bili pri nas patri jezuiti iz skupnosti Sv. Jožefa v Ljubljani. To je bilo delovno srečanje. Na oddih pa bodo prišli še enkrat v mesecu septembru.

Antonovo je bilo letos nadvse slovesno. Tridnevno pripravo smo s pomočjo prov. ministra p. Milana Kosa, ki je bil prav takrat v Piranu, opravili kar sami. Vsako večer priprave je bilo več ljudi.

Praznično mašo je tudi letos vodil koprski škof dr. Jurij Bizjak. Pri maši sta sodelovala dva zbora – domači in kvartet Sion iz župnije sv. Vida na Vidmu pri Ptujju, ki je po nekaj letih spet oživel. Za Pirančane je bilo to veliko presenečenje. Po maši



in blagoslovu cvetja, ki ga potem deli sam škof prisotnim, je bilo druženje na križnem hodniku ob skromni postrežbi, po tem pa je bila za povabljenе še večerja v samostanski obednici. Na pomoč sta prišla iz Ljubljane tudi dva naša bogoslovca: br. Klemen in br. Rufin. Zelo pohvalno.



Ta dan je bila postavljena v pinakoteki tudi razstava o izdaji različnih knjižic glede praznovanj v Piranu, kot so: devetdnevnic, tridnevnic in pa kopije potrdil z relikvijami, ki jih hrani naš samostan. Razstavo je pripravil naš p. Marjan Vogrin in bo odprta skozi vse poletje.

Ob koncu še ena nevesela novica. Iz naše skupnosti bo odšel na novo delovno mesto p. Anton Ogrinc, ki je lani prišel k nam iz Sveč (Avstrija). Vodstvo ga je predlagalo za duhovnega pomočnika v ljubljanskih bolnišnicah. Postal bo član min. samostana sv. Maksimilijana Kolbeja v Ljubljani.

Naj povemo še to: k nam radi prihajajo tudi gostje iz avstrijske Koroške, še posebej, ko je tukaj p. Anton Ogrinc. Ena skupina pevcev je pri nas stanovala. Javljajo se posamezne družine od tam. Bojimo se, da bo to usahnilo, ker odhaja naš sobrat na novo delovno mesto. Zdi se, da bo sedaj »okupirana« Ljubljana.

Verjetno ste slišali, da portoroški avditorij, ki je imel pri nas letne koncerte od samega začetka - umira. Odpovedal je vse letne koncerte, ker nima denarja. Odpira pa se nova destinacija: Gala večerje v križnem hodniku. Takih bo sedem. Ljudje iščejo mirne duhovne koticke. Bogu hvala!

Letos je že vse zasedeno - kar se tiče bivanja pri nas v samostanu. Prijave sprejemamo samo še za jesenske in zimske mesece. Želimo vam vse lepo.

p. Slavko Stermšek
gvardijan

Minoritski samostan sv. Vida

Konec veroučnega in kmalu tudi šolskega leta je eden tistih mejnikov, ko vsakič bolj kot sicer začujemo, kako čas beži in nam nič ne prizanaša. Morda bo kdo pomislil in si rekel, da bo zdaj nekoliko lažje in da bo tudi vsakdanjih zadolžitev nekoliko manj. Vsaj v teh prvih poletnih dneh pri nas na Vidmu ne kaže tako. Veroukarji – zamudniki – nas še vedno »oblegajo«, ker bi radi dobili veoučne knjižice, bratje v samostanski skupnosti pa si prizadevamo »spraviti pod streho« tri žegnanja: vidovsko, janževsko in aninsko.

Ko nastajajo te vrstice, je prvo žegnanje že minilo. Lepo uvodno dejanje je bil Vidov koncert. Obisk je bil lep, obiskovalce pa so božale ubrane viže z dalmatinskim pridihom. Vidovsko praznovanje je vsakič nekaj posebnega, letos zaradi pridobitev, ki smo jih kot občani bili deležni. Več je o tem zapisano v našem lokalnem tedniku. Tudi župnijsko praznovanje je bilo letos posebno. Aktivni kmečkih žena iz vseh koncev občine so nas na svojih stojnicah pogostili z izbranimi dobrotami. Pridružila so se jim folklorna društva v svojih nošah, ki so imela v cerkvi »odmerjen« svoj prostor, in pogled na zbrano množico je bil zares veličasten. Kulturno življenje v občini je bilo lepo predstavljeno, le-tega pa je poplemenitila skupna molitev na čast sv. Vidu in blagoslov, ki nam ga je letos podelil naš kazahstanski misijonar p. Miha B. Majetič. Stalnica pri vidovskem praznovanju pa so naši hrvaški gostje iz pobratene občine in župnije Bednja. Ob njih vedno znova doživljamo, da smo pred Gospodom zares velika družina, ki jo različni jeziki in običaji samo dodatno potrjujejo.

Ja, skoraj bi obšli naš največji praznik - veliko noč. Vemo, da ste povsod slovesno praznovali, kot se za praznik naše vere in našega upanja spodobi. Vstajenjska procesija, lepo pripravljena liturgija, množica velikonočnih kristjanov ... vse to bi srečevali povsod po naši lepi deželi, če bi se na sam praznik podali v katero naših župnij. Dvoje pa le želimo izpostaviti. Na Vidmu smo letos na cvetno

nedeljo že drugič bili priča igranemu pasijonu, ki je od vseh vetrov privabil številno množico. Kostumi (vojakov, apostolov, Pilata, žena in otrok) in doživeta igra – vse to nas je znova prepričalo, da je naš Odrešenik storil največ, kar je mogoče storiti, da bi nas odrešil. Na Selah pa je aktiv selskih žena v župnijskem domu pripravil odmevno razstavo velikonočnih okraskov. Ogledali so si jo sorodni aktivni od blizu in daleč, vsi pa smo se čudili temu, kako so se sami obveščali in odzivali.

Prva junijska nedelja je pri nas na Selah »nedelja traktoristov«. K maši in blagoslovu se namreč zberejo kmetje s traktorji in drugimi delovnimi stroji. Vas se spremeni v minisejem kmečkih strojev, ki jih po maši blagoslovimo. Letos je to opravil piranski gvardijan (kot se nam je zapisalo na plakatu, ki je vabil k slovesnosti) p. Slavko Stermšek.

Nov izziv, ki je pred nami, pa je praznovanje janževske in aninske nedelje. Prazniki dajejo življenju ritem in ga vključujejo v čas, ki ga živimo. Radi praznujemo, saj je praznovanje predokus naše bodoče sreče. Želimo si, da bi tudi to dvojno praznovanje k temu pripomoglo.

V prvih julijskih dneh se bo naše dvorišče tudi letos spremenilo v mravljišče. Že več let zapored se namreč zbirajo veroukarji, tudi tistih iz predšolske dobe ne manjka, ter številni animatorji pod mentorstvom p. Janeza. Oratorij je postal čudovita priložnost za koristno (za telo, duha in dušo) in polno preživljanje prostega časa.

Kako-kdaj-kje pa ga bomo videmski bratje preživljali? O tem v novih Sporočilih, ko boste tudi vi – bralci Sporočil – vse to že imeli za seboj. Želimo vam lepo preživljanje poletnega časa! Takšno, kot ga preživijo mladi na oratoriju, torej koristnega za telo, duha in dušo. Bog vas živi!

p. Jože Petek.

Minoritski samostan Svete Trojice

Vsem želim prijetne pozdrave iz haloških gričev, kjer v teh dneh kosimo in sušimo krmo ter se pri-

pravljamo na poletne tabore.

V četrtek, 11. junija, se je na našem hribu zbrala skupina koscev, ki se je lotila naših teras na klasičen način košnje. Vsak je s seboj prinesel skrbno skovano koso. Zapeli so brusni kamni, ko so kosci brusili ročne kose; začela je padati trava pod ostrimi rezili ... Ko so se fantje ustavili, so se okrepčali ob »špricarju«, girpi in gibanici. Iz njihovih ust se je zaslišala domača pesem in delo je postalo lažje, prijetnejši ter nas povežalo med seboj.

V Domu duhovnih vaj smo v tem veroučnem letu gostili 11 birmanskih skupin, izpeljali program šole za animatorje ABC 1. del, jesenske in zimske tabore, duhovne vaje za ministrante ter skupino pobirmancev iz Prihove. Vse je že v duhu priprav na poletne tabore, ko bomo na našem hribu postavili šotore in otrokom preko igre, molitve, svete maše, pogovora, katehez ... približali zgodbo svetniškega kandidata Friderika Barage, ki je svoje življenje namenil za oznanjevanje evangelija med Indijanci severne Amerike.

V mesecu maju je bilo v župniji srečanje gasilcev, prvoobhajilo, žegnanje na Duh in Trojici ter v juniju srečanje zakoncev jubilarcev. Veroučno leto smo zaključili 14. junija z Antonovim žegnanjem v podlehniški cerkvi.

Vsem, ki prebirate te vrstice, obilo božjega blagoslova. V poletnih mesecih si naberite veliko duhovne in telesne moči.

br. Damjan Tikvič

Minoritski samostan Matere Božje

Prisrčen pozdrav dragi bratje in vse bralke in bralci naših Sporočil. Pozdravljam vas jaz. Na koncu pisanja boste izvedeli, kdo je ta jaz. Morda bo pa kakšen že prej odkril stil pisanja in si rekel, da drug že ne more biti kot pa jaz »grajski norec«. Pa še vi recite jazu tako, če si upate!

Kaj nam povem zanimivega iz našega ptujskogorskega bratstva? Seveda, za nas vse je najbolj

boleče in ne zanimivo to, da je sobrat Gavdencij od nas odšel kar brez slovesa. Tisto jutro, ko smo odhajali v cerkev, da bi molili, smo se začudeni in brez besed zaustavili pred cerkvenimi vrati, ki nam jih je jutro za jutrom odpiral. Tudi ta dan nam je odprl vrata v cerkev, a sam je omahnil pred nji in stopil v novo svetišče, ki ni narejeno z rokami. Dolgo nismo mogli verjeti, da je to res. Še vedno se nam je dozdevalo, da ga bomo videli, da nam bo še odpiral cerkev. Omahnil je v polnem zamahu življenja, saj je imel sprejetih kar nekaj zadolžitev in celo poroko, ki jo je moral sprejeti ta, ki vam piše.

Na področni kapitelj smo se odpravili v zmanjšanem številu, ker smo bili brez očeta skupnosti, ki je po Sveti deželi vodil romarje in jim razlagal, kot ve on, zgodovino in Jezusovo življenje. Moram povedati, da vedno toži, kako težko in nerad gre na pot. Na koncu vsega pa je vendar veselje, da bo lahko spet hodil po blagoslovljeni zemlji. V prvi rundi je bil tam samo za dva tedna. V drugem zamahu pa je tam ostal kar tri tedne. S prvimi je potoval v svojo ljubljeno Sveto deželo, a z zadnjimi se je vrnil. Vedno pa nas razveseli s kakšno pozornostjo. In samostanski ekonom se ne pritožuje, če kapne kaj v samostansko blagajno. Takšni so pač ekonomski. Bog jim odpusti!

P. Tine pridno vodi gorsko župnijo in se ubada z vsem, kar je povezano z baziliko in romarji. (Mašujemo in spovedujemo tudi drugi.) Ob tem pa še pridno vodi Bistriško družino OFS. Tudi na misijon v celjsko zaledje ga je poslal naš provincialni »očka«.

Našega p. Romana pa še kar vleče na Koroško. Nekje v februarju je šel tja za povabilo svojih nekdanjih faranov. Peljal se je speugeotom, ki ga je seboj pripeljal iz Sveč. In kaj je tam ugotovil? Že mesec dni se je vozil z neregistriranim avtom. Več sreče je imel kot naši trojiški sobratje. Še se je moral vrniti, da je opravil v Rutah, opla Barentalu, krst nečakinje tistega, ki ga je pri novem sv. Mihaelu v isto imenovani dolini tudi pokopal. Svečani in Šentjanžani niso pozabili nanj. Oboji so bili že

na Ptujski Gori. Še nekaj moram povedati, da smo peugeota prodali skoraj zastonj. Dobili pa smo le več, kot so mu ponujali zanj v Avstriji. Za kakšno leto in še več imamo dovolj tistega, saj veste katerega, papirja. Za tolažbo je dobil še dva velika paketa papirnatih robčkov.

Kaj pa zganja Štefek na Gori? Počasi mu plahni »štemarska« vnema. Vsi v hiši upajo, da mu ne pride spet kaj na pamet. Zmožen je vsega. Tudi njega je dolžnost zapeljala v Rim, kamor gre tako nerad kot žaba v vodo. Tam je spet še z drugimi brati, izbranimi trpini, brusil številke naših Konsitucij. In še bo romal v večno mesto in to z veseljem, če ga ne bo prej pobralo. Na Gori se pada kar pred vrati.

Še nekaj vam moram zaupati. Imamo vrt tak, da se »šika«. In da je tako vroče, je zato, ker gori »faušija«, pobožno in ne hudobno, gorskih gospa. Romarsko svetišče na Gori Milosti je začelo ponovno živeti (čistega spanja ni bilo) s prvo postno nedeljo. Takrat že po ustaljeni praksi molimo vsako nedeljo po romarski poti Križev pot. Vreme nam je kar služilo. P. Martin je lepo vključeval razne skupine iz župnije in seveda še posebej birmance. Bil je lepo obiskan. Poskrbeli smo, ne brez »penez«, da se je lepo slišalo v vseh pozah in ovinikih. Ob šestnajsti uri, ko so molivci prišli v baziliko, smo začeli s sveto mašo, ki jo bomo imeli vse do zadnje nedelje v oktobru. Po veliki noči smo začeli še ob sobotah z romarsko mašo ob deseti uri. Odprl se je čas tudi za skupine. Začele so počasi in proti maju dosegle svoj vrhunec. Še vedno nam jih ne manjka.

Ne vem, kaj se dogaja, da imamo porok in krstov toliko, da mora še »jaz« priskočiti na pomoč, čeprav je v tem popoln teleban. Da ga zadnjih trideset let niso prisile nečakinje in nečaki, da jih poroči in potem krsti njihove otroke, bi se ne znašel pri tem »poslu«.

Malo so se že nekateri bali, da bo »Mariafest« ugasnil. Pa ni. Le v nekoliko drugačni obliki je bil. Obiskovalcev ni manjkalo. V svoji sredi smo imeli celo novega mariborskega nadškofa, našega pro-

vincialnega ministra in županjo.

Začela se je tudi sezona romarjev. Že kar nekaj tradicionalnih romanj je bilo. Prav posebej omenim slovenskobistriške romarje, ki so po zaslugi župnika spet obudili svojo obljubo. Vsi drugi so ostali zvesti starim izročilom.

Sedaj pa se že pripravljamo na prvi večji romarski shod Šentvoršco. Medse smo povabili ... Ne bom vam povedal koga. Pridite na ta dan med nas.

Gora je tudi župnija. Majhna in po svoje zanimiva. Premore tri zборе. Starega, ki že pol stoletja in kaj več prepeva (toliko let imajo že nekateri pevci tega zbora). Potem je Magnificat, ki pod taktirko »Perota« vadi in prepeva in se dviga proti umetniškimi višinam, če jih že ni dosegel. Najbolj »lušten« zbor pa so otroci. Jaz jih je imenoval »kričači«, ki pa nič ne kričijo, ampak po otroško lepo pojejo. Pa ne samo pojejo. Med njimi so »drotarji«, pardon, kitaristi in flavtisti, da spet ne rečem žvižgači.

Verouk je tako utečena stvar. No, priprave na birmo in prvo obhajilo pa dajejo vsemu dogajanju poseben obraz. Pripravniki so bili dokaj zavzeti. Morda njihovi starši ne vedno v pravem tonu. Birmo in prvo obhajilo so spravili pod streho v soboto in nedeljo. Birmoval je nadškof v soboto. Prvo obhajilo pa je bilo v lastni režiji.

Župnija se je tudi odpravila na župnijsko romanje. Počastili so Marijo na Zaplazu in ji prinesli pozdrave ptujskogorske Matere Božje. Pripovedovali so, da je bilo lepo. Verjamem. Posebno doživetje je vsako lepo za otroke šmarnična pobožnost. Prve tri dni, ko ni večerne maše, je bila samo pobožnost. Za ptujskogorske razmere je bilo število prav zadovoljivo. Ob nedeljah popoldan pa so Majniško Kraljico počastili razni cerkveni in krajevni zbori. Za pridne šmarničarje, in to so bili vsi, je bil izlet. Odšli so na Roglo, kjer so jih presenetile nizke temperature. Starejših, to je tistih, ki so dopolnili sedemdeset let, se je na srečanju zbralo okrog sedemdeset. Župnijska Karitas in krajevni Rdeči križ so jih pogostili v naši Frančiškovi dvorani. Imeli so se kar lepo.

Prvo nedeljo v juniju je bil sklep veroučnega

leta. Posebej so se pri tem odrezali birmanci. Sveti Duh jih je kar prevzel.

Če ste že prenehali brati to sporočilo prej, vam sporočam, da ga končno končujem. Upajte, da vam drugič ne bo pisal jaz in bo manj branja in manj ...sti.

Vse še na kocu lepo pozdravljam in želim prijetne dopuste, tako duhovne kot telesne.

Br. Janez olim dicentes Štefek, pa sem se izdal!!!

Minoritski samostan bl. Antona M. Slomška

Spoštovani bratje,

znova se je nabralo nekaj zanimivih dogodkov, ki bodo tistim, ki se boste potrudili prebrati te vrstice, polepšalo dan. Seveda nas je vse najbolj razveselila novica, da je papež Frančišek imenoval za novega mariborskega nadškofa in metropolita msgr. Alojzija Cvikla DJ. Cerkev na Slovenskem zelo potrebuje novo upanje in nov začetek, pa tudi naš celjski škof Stanislav je bil ob skrbi za dve škofiji kar vidno utrujen. Iz vseh teh dogodkov zlahka razberemo, da ima papež Frančišek rad naše ljudstvo. Tako kot mi naše farane, ki se jim vsak dan pridruži tudi veliko turistov, ob nedeljah pa še nekaj romarjev. Na praznik sv. Jedrt, ko je v Podčetrtku velik semanji dan, se je p. Ernest odpravil v Radomlje, kjer je šiviljstvo Mitra. Za velikonočne praznike smo pri ga. Betki naročili šest mašnih plaščev. Trije so bele barve in trije rdeči. Ker so domače ročno delo, bodo ostali kot trajen zaklad slovenskega znanja in potrpežljivega dela v naši cerkvi. Polepšali bodo naša bogoslužja.

V naši samostanski skupnosti je bilo letos na god sv. Jožefa zelo praznično. A ne le zaradi sv. Jožefa, tudi br. Jože, p. Jože in p. Ernest, ki je ob krstu sprejel ime tega velikega svetnika, ta dan godujejo. Tako kot večina bratov, so tudi naši odšli na Ptuj, da skupaj z drugimi obhajajo svoj godovni dan. Pri nas v Romarskem domu pa gostimo tudi skupino mladih, ki imajo duhovne vaje v tišini.

Vodita jih jezuitski p. Damjan Ristič in sestra salezijanka. Prišlo je 12 mladih fantov in deklet. Tudi materinski dan smo s pomočjo naših dveh animatork Tanje in Judite lepo praznovali. Po jutranji sv. maši smo imeli zelo lepo akademijo v čast mater in očetov. Sodelovali so otroci iz župnije, pridružilo pa se je še nekaj otrok iz sosednjih župnij. Vsaka mama je po maši dobila rožico za spomin in zahvalo za novo življenje. Ostali pa so se poveselili ob dobrotah v Betaniji. Sodelavke Karitas Obso-telje so pred cvetno nedeljo stopile skupaj in izdelale zelo lepe razglednice, velikonočne okraske in pa cvetne butarice, ki so jih ponudile župljanom za skromen dar, ki bo namenjen za najbolj potrebne med nami. Hvalevredno dobro delo, vredno posnemanja.

V sredo, 25. marca, na materinski dan, so se v dvorani Romarskega doma prvič sestali tudi novoizvoljeni člani našega ŽPS. Srečanje je bilo vsebinsko bogato in udeležba zelo dobra. Naš ŽPS je nekoliko številčnejši, saj šteje skupaj s ključarji in zastopniki Karitas kar 29 članov, ker si p. Ernest želi tesnega sodelovanja z župljani. Prva seja je bila posvečena bližnji pripravi župljanov na velikonočne praznike. Zima, led in mraz naredita veliko škode tudi na cerkvenih zgradbah. Tako smo letos tudi na naši podružnici sv. Andreja nad Olimjem ugotovili, da je stena, kjer je freska Sv. treh kraljev, zelo vlažna in je potrebna osuševalne preнове. Te obnove so se delavci, ki so gradili tudi naš Romarski dom, lotili v tednu pred veliko nočjo.

Veliki teden je bil v Olimju ves v pričakovanju Jezusove zmage nad grehom in smrtjo. Vsako leto znova se že v ponedeljek zberejo ključarji in v Frančiškovi kapeli postavijo veličasten Božji grob, takšen, kot se ga spominjamo iz naše mladosti. Zagrnejo tudi okna z zavesami, da je za sveto tridnevje še bolj skrivnostno doživetje Jezusovega trpljenja, njegove smrti in vstajenja. K obredom ne pride veliko ljudi, a tisti, ki so navzoči, predstavljajo druge člane družine, ki se zaradi zaposlitve v turizmu, obredov ne morejo udeležiti. Še posebej slovesno je bilo v Olimju na veliko soboto. Zgo-

daj zjutraj smo pričeli z molitvijo fantov in mož pred Božjim grobom, ko so prišli po blagoslovljeni ogenj. Nato smo bili pred Božjim grobom v molitvi bratje iz samostana, pred blagoslovi jedil pa ljudje pred grobom mrtvega Jezusa, ki čaka vstajenja, molijo rožni venec. Letos smo vigilijo pred velikonočnim jutrom obogatili tudi z udeležbo naših letošnjih birmancev in birmank, njihovih staršev in botrov. Po bogoslužju, ki se je prevesilo v veselo Alelujo, so dobili tudi birmansko darilo, knjigo Svetega pisma s psalmi.

Za vikend pred belo nedeljo je prišla k nam v naš Romarski dom skupina molivcev za duhovne poklice, ki jo je vodil p. Jože Osvald. Hvalevredno! Molitev in iskrena prošnja k Bogu, da naj pošlje novih delavcev v svoj vinograd, je danes še kako aktualna. Novih duhovnih poklicev je vse manj in vse več je župnij, ki nimajo svojega duhovnika.

V tednu po beli nedelji smo v Romarskem domu gostili 18 slovenskih duhovnikov, ki skrbijo za naše zdomce, izseljence in tudi slovenske manjšine v zamejstvu. Vse dni je bil z njimi tudi murskosoboški škof Peter Štumf, v sredo pa se jim je pridružil tudi celjski škof Stanko Lipovšek. Življenje naših ljudi v tujini je sicer finančno zadovoljivo, z narodnostno – verskega vidika pa zelo težko. Prav o teh in drugih perečih problemih dušnega pastirstva v združenih Evropi so duhovniki na skupnih srečanjih veliko razpravljali.

Pomladni topli dnevi so nas spomnili na naše



delo zunaj samostana. Treba je bilo urediti ribnike pred glavnim vhodom in začeti z deli v zeliščnem

vrtu. P. Ernest take dni preživi skupaj s sodelavkami in sodelavci med zelišči in pri čiščenju ribnika, da bodo lahko pomladno zaživele v njem tudi zlate ribice.

Od 18. do 22. maja smo v Romarskem domu gostili provinciale in njihove namestnike iz CEC-a. V molitvi in pogovorih so skušali doreči o prenovi in poslanstvo Reda v našem delu Evrope. Mi smo jih vse dni z molitvijo podpirali.

Za vikend pred 3. velikonočno nedeljo, ko smo



molili za nove duhovne poklice, je v Romarski dom prišlo 13 fantov in deklet, ki so se skupaj s p. Dominikom Tikvičem, ki jih je pripeljal, pripravljali na letošnji oratorij. Morda tudi takšna družinja mlade navdušijo, da bi tudi sami vstopili v Gospodov vinograd in živeli za Boga v službi ljudem. Letošnji birmanci iz naše in sosednje župnije Podčetrtek so se z vso resnostjo pripravili na prejem zakramenta sv. birme. S tridnevnicco v čast sv. Duhu so vsak večer prišli k sv. maši, zadnji dan priprave pa je prišel mednje tudi birmovalec, provincial minoritov, p. Milan Kos. Ugotovil je, da so svoj zakrament odraslosti v veri vzeli resno in se nanj z molitvijo in rednim obiskom verouka in sv. maše, dobro pripravili. Pri spraševanju so pokazali zavidljivo veliko verskega znanja.

Dan sv. birme je bil sončen in duhovno bogat. Zakrament potrditve v veri je prejelo 27 birmancev iz 9. veroučnega razreda in 4. odrasli, ki se bodo v letošnjem letu cerkveno poročili.

A ne le naši birmanci, tudi mladi iz drugih župnij, radi prihajajo na pripravo na ta zakrament v naš dom duhovnih vaj. Tako smo v zadnjem tednu aprila gostili 25 birmancev iz župnije Rogatec. Z njimi so bili tudi mladi animatorji in naddekan in župnik Andrej Grobelnik.

Nedelja dobrega pastirja, 26. 4. je bila posebej blagoslovljena za mariborsko nadškofijo, saj je bil za novega mariborskega nadškofa posvečen jezuit Lojze Cvikl. Posvečenje so prenašali tudi na nacionalni TV-- in na radiu Ognjišče. Žal je posvečenje bojkotirala uradna politika. Le prvak SDS Janez Janša, ki je bil te dni oproščen vsake krivde v zvezi z razvpito in umišljeno afero Patria, in go. Ljudmila Novak iz Nsi, sta se udeležila posvečenja.

V zgodnjem jutru na prvi dan Marijinega meseca majnika je tudi v olimsko faro prišla žalostna vest, da se je na Ptujski Gori, ob Marijinem romarskem svetišču, kjer je vršil službo spovednika romarjev, izteklo zemeljsko življenje priljubljenega patra Gavdencija SKLEDARJA.

P. Gavdencij je deloval po mnogih župnijah, ki jih vodijo naši bratje. Leta 1992 ga je takratni provincial minoritov, p. Maks Klanjšek na nedeljo po prazniku Marijinega Vnebovzeta, imenoval za župnika župnije Olimje. Novi pater Gavdencij je v trenutku osvojil srca faranov Olimja, saj je znal nagovoriti ne samo domače župljane ampak tudi ostale romarje in turiste, ki so že v njegovem času radi obiskovali naš kraj. Število obiskovalcev naše cerkve je počasi naraščalo. Glas o patru, ki zna prisluhnuti človeku v stiski, ki je odprt za pogovor z vsakim, ki nikoli ne pozna trde besede in je nasmešek njegovo razpoznavno znamenje, se je hitro razširil po vsej kozjanski dekaniji. P. Gavdencij je ostal v Olimju osem bogatih let. V tem času je s svojim pastoralnim delom postavil temelj za zdravo duhovno življenje župljanov, obenem pa skrbel tudi za mnoge romarje in turiste, ki so v spovednici in v zeliščni lekarni iskali zdravja za dušo in telo. Neprecenljivo je njegovo delo pri obnovi samostana, ki je bil v tistem času neprimeren za bivanje, in tudi pri drugih prenovitvenih delih

v župniji. A v srca ljudi se je zapisal predvsem s svojim blagim in osrečujočim pristopom do vseh. Bil je znanilec nove dobe oznanjevanja evangelija, takšnega, kakršnega spoznavamo pri današnjem papežu Frančišku.

Naj mu bo Bog, ki ga je p. Gavdencij v svetišču Božje Matere Marije v Olimju, na Ptujski Gori in drugod po Sloveniji toliko let častil in oznanjal z vso srčnostjo in predano ljubeznijo, bogat plačnik. Pogreba na Ptujski Gori, ki je bil v nedeljo, 3. maja, se je udeležilo preko 60 duhovnikov in redovnikov in množica vernikov iz vseh župnij, kjer je pokojni pater deloval, prvič pa je opravil pogreb in pogrebno mašo vodil novi mariborski nadškof Lojze Cvikl.

Na Florjanovo nedeljo smo se na Selah spomnili praznika sv. apostolov Filipa in Jakoba, ki sta zavetnika naše podružnične cerkve, obenem pa proslavili zavetnika naših gasilcev sv. Florjana. Pri maši, ki sta jo vodila p. Ernest in p. Franc, se je zbralo lepo število gasilcev v gasilskih uniformah in tudi drugih faranov in gostov. Vsi pa so bili po koncu slavja povabljeni v novi gasilski dom.

Šmarnice v maju so najlepša pot do Marije, saj se njeni častilci radi udeležujejo sv. maše in z njo povezane šmarnične pobožnosti. Tudi v Olimju je tako. Žal je ta župnija zelo povezana s turizmom in tako le redki redno prihajajo k šmarnični pobožnosti. Le v sredo, 6. Maja, je bila sv. maša lepo obiskana, saj so se je udeležili skoraj vsi novi člani ŽPS in tudi starši letošnjih prvoobhajancev. Po šmarnicah so oboji imeli še svoje srečanje v Romarskem domu. Tudi nekaj ministrantov je sodelovalo pri maši.

V tednu po vnebohodu smo se v župniji pripravljali na dan prvega sv. obhajila, ki ga je letos prejelo kar devet prvoobhajancev. To je za našo malo župnijo kar razveseljujoče. Še bolj pa smo bili veseli in srečni, da so se v soboto, 16. Maja, pri Mariji Pomagaj zbrali vsi slovenski škofje v molitvi in prošnji za blagor slovenskega naroda, ki je še vedno po 70-ih letih razdeljen. Boleče, hude rane, ki jih je zagrešil zločinski komunizem, vedno

znova nekateri odpirajo, zato se ne morejo zaceliti. Zato je bilo toliko lepše videti pri kraljici Slovencev vse slovenske škofe, premiera vlade Cerarja, predsednika DZ Brgleza in voditelje pomladnih strank, med njimi tudi prvaka SDS Janeza Janšo in predsednico Nsi ga. Ljudmilo Novak. Majhni koraki v smer pomiritve med enim, ki se še vedno imajo za zmagovalce, in drugimi, ki smo bili vsa ta leta drugorazredni državljani.

Majski dnevi s šmarnicami in lepim petjem nas kar sami vabijo v cerkev. Temu veselju do petja, ki je neke vrste dvojna molitev, so se v tem Marijinem mesecu v naši cerkvi pridružili mnogi civilni pevski zbori iz okoliških krajev. Njihovo petje presega kvaliteto ljubiteljske kulture in kaže na veliko vrednost pevske kulture, ki jo preko cerkvenih zborov Slovenci že od začetka krščanstva, prenašamo tudi v narodno in versko zakladnico. Nesreča nikoli ne počiva, tudi v Olimju je tako. In prav v mesecu šmarnic, ko se je naš br. Jože že veselil prostega sobotnega večera, ko si bo v Termah nekoliko odmočil svoje telo od vseh stanovskih opravil, ki jih zahteva njegova vsakodnevna služba v olimski zeliščni lekarni, se je na starodavnih stopnicah, ki jih je vsa dolga leta bivanja v Olimju srečno premagoval, nenadoma spotaknil in obležal z zlomljeno nogo v gležnju. Najmočnejši možje v samostanu in bližnji sosed, so ga odnesli v avtomobil in odpeljali v Šmarje pri Jelšah, od koder je bil z reševalnim vozilom odpeljan v celjsko bolnišnico in še isti večer operiran. Zdaj se počasi



privaja na nov, nič kaj prijeten način zdravljenja, le njegovo delo v lekarni, petje in strežba pri sv. mašah in vodenje različnih skupin je na čakanju. Kljub tej nezgodi teče delo v samostanu nemoteno naprej.

Letos mineva že 25 let, odkar so naši bratje prevzeli to veličastno cerkev in samostan pa tudi župnijo v Olimju. Ob tem jubileju smo se odločili, da polepšamo zunanjščino teh objektov.

Tako so že v ponedeljek, 25. maja, delavci grad-



benega podjetja Tolič iz Cirkulan pripeljali gradbene odre in pričeli z deli na cerkvenem zvoniku. Patri so se namreč odločili, da je celotna fasada na cerkvi in samostanu potrebna obnove. Dela morajo biti končana do konca meseca julija.

Junij je ves v znamenju dehtičih vrtov. Ene krasijo vhodna vrata v naš zeliščni vrt, druge pa poslušamo vsak večer pri bogoslužju v cerkvi. K tej pobožnosti povabimo ne le domače farane, pač pa tudi romarje in turiste, ki so v teh vročih dneh pri nas na dopustu.

Tudi naš p. Ernest je te dni na neke vrste »počitnicah«. V Kančevcih vodi duhovne vaje za brate

kapucine, mi pa vsak večer molimo v ta namen.

Morda se bo tudi kdo od naših bratov odločil v letošnjem poletju preživeti nekaj prostih dni v našem samostanu in si v neokrnjeni naravi in zdraviliški vodi povrniti načeto zdravje. Vrata našega Romarskega doma so vam na široko odprta.

Z dišečimi pozdravi naše veličastne lipe, ki že desetletja stoji pred olimsko cerkvijo in je v teh dneh v razcvetu, se od vas za nekaj mesecev poslovljamo.

p. Jože in sobratje

Minoritski samostan sv. Maksimilijana Kolbeja

Velikonočne praznike smo preživljali bolj ali manj ustaljeno in v zanosu dobro pripravljenih obredov. Kar se mi zdi dobro izpostaviti, je to, da se naša samostanska skupnost sreča na veliko soboto zvečer po vseh viglijah. Blagoslovimo velikonočna jedila in skupaj pojemo žegen. Naša skupnost oskrbuje štiri župnije in je res težko najti skupen termin za velikonočen zajtrk, tako se pri nas anticipira. Na vseh župnijah so vsi obredi, tudi v Bolniški, kjer je najkasneje vstajenjska procesija (poteka po avli UKC) in sicer ob 10. uri. Glavne samostanske stvari, ki so se zgodile, so naslednje: po veliki noči sva se brata, ki delujeva v Bolniški župniji, dokončno preselila v stari del samostana, kjer so nama uredili sobe, potem, ko se je bogoslovje naselilo v nove prostore. Bistvene razlike ni. Sedaj spimo pod isto streho. Pisarna bolniške župnije je ostala v hiši, ki pa jo je škofija že namenila za posebne potrebe. Naša skupnost je imela tudi posebno čast, da je gostila dva naša brata, ki sta se iz tujine za kratek čas vrnila v Slovenijo. P. Janez Šamperl in p. Miha B. Majetič. Vedno dobrodošla, da nas s svojimi zgodbami in novimi izkušnjami obogatita. V prvi polovici junija pa so se že začela obnovitvena ali bolje rečeno, prenovitvena dela spodnjega dela samostana, kjer se bodo na novo uredile samostanska jedilnica, kuhinja, shramba, prostor za gospodinjo ter prostori za Bolniško



župnijo. Pisarna Bolniške župnije je zaenkrat še v stavbi, kjer je bila do sedaj. Stavba je last ljubljanske nadškofije in je bila dana v najem Bolniški župniji. Ker Bolniška župnija ne potrebuje toliko prostorov in ker je vzdrževanje precejšen strošek, bo zgradbo nadškofija dala v druge roke. Kot kaže v dobre roke, da bomo imeli dobre sosede. Kar se tiče samostanske dejavnosti naj še omenim urejanje okolice in delo br. Klemna, ki je gredice spr-



vil v red. Uredili smo tudi prostor, zelenico, kjer se lahko tudi parkira ter mehanizirali (elektrificirali) vhodna vrata na dvorišče. Tako lahko sedaj dostopate na samostansko dvorišče z daljinskim upravljalcem ali kodo, ki jo izda gvardijan. V prvi polovici junija sta k p. Tinetu v Turčijo poromala p. Danilo in p. Andrej skupaj s prijatelji in člani biblične skupine. Konec meseca junija pa načrtujemo samostanski izlet.

Pa pogledjmo še župnijske zadeve: o dogajanju v Bolniški župniji sem že nekaj omenil. Gostili smo dekanjsko rekolekcijo, ki smo jo začeli v samostanski kapeli. Gost konference je bil nadškof Zore, ki je spregovoril o pomembnosti molitve in zvesti za nove duhovne poklice. Kar mi najbolj ostaja, je, ko je rekel, da se vsak duhovnik in laik mora zavedati pomembnosti duhovnika. Zato je potrebno molit za poklice, da bomo imeli koga, ki nam bo podelil odvezo in nas na smrtni uri pospremil z zakramentom. Drugače pa redno teče pastorela bolnikov, župnija se vključuje v širše sisteme delovanja na področju dela z žalujočimi, duševnimi bolniki in zdravstvenim osebjem. Župnija sv. Peter je obhaja slovesnosti prvega sv. obhajila ter birme. Trenutno pa se ubada z ureditvijo in prenovo zakristije. Gre za kompletno prenovo in zamenjavo pohištva. Župnik se redno priporoča sv. Jožefu za pomoč. Župnija pomaga skrbeti za urejeno okolico. Veliko pozitivnih odzivov smo deležni, od kar je cerkev odprta skozi ves dan. Del cerkve je pod alarmom, zato je nekaj tudi tekanja, ker se ljudje pač spozabijo in gredo preko dovoljenih meja. Župniji Javor in Prežanje sta imeli slovesnosti prvega svetega obhajila ter birme. Na obeh župnijah je bil prisoten škof in župnik p. Janko je poskrbel za slavljencem primerno bogoslužje ter vse ostalo, kar sodi po slovesnosti. Župnija Javor pa se je ukvarjala z montažo in postavitvijo novih orgel, ki so priromale iz Danske. Za Anino nedeljo načrtujejo slovesen blagoslov, prav tako bo prisotna mitra. Na Prežganju pa se pripravljajo na ureditev podstrešja, kjer naj bi bila spalnica za večje skupine.

Za konec pa še želja po lepo preživetem poletju. Nekateri se bomo preselili, drugi nabirali moči na dopustih, vsi pa iskali poti za Gospodom. Človek je na svetu zato, da slavi Gospoda in reši svojo dušo!

p. Toni Brinjovc

Minoritski samostan sv. Viktorina

Lep pozdrav vsem!

Tudi v našem samostanu sv. Viktorina teče življenje svojo pot. Kot veste je naš p. Vito na misiji na Kosovu, kjer opravlja pomembno delo med vojaki naše domovine. Pri njegovem poslanstvu mu želimo veliko blagoslova.

Ostali bratje smo doma in se ukvarjamo zraven samostanskega življenja z različnimi zadevami, ki nam jih narekujejo sprotne potrebe. Zato veliko pomagamo na župnijah v bližnji in daljni okolici. To delo prevzema predvsem p. Franc. Zraven tega je njegova skrb namenjena različnim opravkom doma, od pastorela do skrbi za vinograd in gozdove, pa tudi kak kosmatinec je vesel njegove pozornosti.

Naš p. gvardijan prav tako rad priskoči na pomoč okoliškim duhovnikom in neomajno skrbi za molitveno vzdušje v samostanu in pri raznih skupinah, ki jih z veliko ljubeznijo spremlja in spodbuja. Prav tako seveda tudi gvardijanska služba dodaja svoje breme, ki ga z veliko potrpežljivosti in vztrajnosti prenaša iz enega konca samostana na drugega.

Pastorela teče tako kot povsod po ustaljenih tirih. V upanju, da smo uspešno končali letošnje pastoralno leto, smo začeli s pripravami na nove izzive. Bližajo se poletni dogodki, romanje mladih v Giovanni verso Assisi in oratorij. Posebno skrb pa bo v prihodnjih mesecih namenjena vzdrževanju naše cerkve, ki ji počasi skušamo celit rane, ki jih zadaje zob časa. Tudi to je področje, kjer se človek počasi uči zaupati Božji pomoči.

Proštiji

IZ VZGOJNIH USTANOV

Ponoviciat

»V nebesih sem doma, to oznanjujeta mi zemlja in nebo in vsaka stvar lepo« (Slomšek). To sem doživel tudi na srečanju manjših bratov in sester, ko smo se odpravili proti Turnišču. Najprej smo imeli sv. mašo pri sestrah klarisah, ki jo je vodil p. Peter Pučnik, ki nam je podal lepo zgodbo: Nekoč je bil neki duhovnik povabljen na svatbo, kjer je bil tudi trubadur, ki je zabaval zabave željno množico, in svatje so mu navdušeno ploskali. Ko je zagledal duhovnika, ga je povabil k izzivu, da tekmujeta v tem, kdo bo bolje citiral psalm 23 (Gospod je moj pastir). Z izzivom prične trubadur, ki ob koncu požanje velik aplavz. Sedaj je na vrsti duhovnik. Začne. Konča. Ljudje z odprtimi usti strmijo k duhovniku, brez besed, brez aplavza. Trubadur prizna, da sicer res pozna ta psalm, a za razliko od duhovnika, on ne pozna Pastirja.

Predvsem za nas redovnike je pomembno, da poznamo Pastirja, da torej ni najvažnejše učiti se za ocene, ampak za življenje, da končno znam prinašati ljudem Kristusa, ki me je poklical na pot redovništva.

Pot nas je vodila naprej v Veržej k bratom salezijancem, kjer smo si ogledali stare obrti, ki jih predstavljajo ljudem in jih skušajo ponovno oživetiti, da ne bi utonile v pozabo. Ob tej priložnosti smo se lahko srečali tudi z mojstrico – lončarko, ki nam je to obrt predstavila, potem pa smo lahko tudi sami malo poskusili. Sledilo je kosilo, ko smo se okrepčali, pa smo se odpravili na ogled mlina na Muri. Nato smo si ogledali še prostore, kjer delujejo salezijanci. Nekateri smo imeli tudi ta privilegij, da smo si lahko ogledali prostore, kjer deluje vrtec.

Naslednji dogodek, ki je na meni osebno pustil velik pečat, je bilo enodnevno romanje v Višarje, k Mariji. Odpravili smo se novinci in postulant, skupaj z magistrom. Najprej smo hodili po smučarski poti, kjer smo še lahko okušali sneg. Tisti z veliko kondicije so prispeli prvi k Mariji, ostali smo počasneje premagovali strmino, a nam je tudi uspelo. Pri Mariji smo imeli sv. mašo skupaj z romarji, ki se na ta dan že tradicionalno zberejo pri Mariji. Po končani sv. maši smo nasitili še telo, nato pa smo se odpravili proti kombiju, od koder smo si ogledali še Planico, romanje pa smo zaklju-

čili z večerjo.

Še en izjemno pomemben dogodek, ki bi ga izpostavil v tem sestavku, pa je seveda moj uspešen zagovor diplome, kar smo proslavili najprej novinci, kasneje pa smo se poveselili s celotno skupnostjo, ko smo pripravili slasten piknik, kar se je seveda spodobilo, saj smo proslavljali celo dve diplomii, in sicer poleg moje še od br. Danijela. Prav tako smo se ponovinci udeležili bratskega dneva – s sv. mašo v Petrovški cerkvi, od koder smo se odpravili proti domačiji br. Klemna, kjer se je nadaljevalo bratsko srečanje. Srečanje smo zaključili z ogledom zapuščenega rudnika.

Poleg vsakodnevnih dejavnosti pa smo bili deležni v tem času tudi novosti br. Klemna, ki si je zamislil malo preurediti okolico: narisal je načrt in ga skušal realizirati in ker je »pravi maček« na tem področju, mu je to tudi uspelo – bil je zelo zagnan, malo sem mu pomagal pri delu, kolikor ni že storil sam, postulant Andraž pa je bil zelo aktiven na vrtu – vam rečem, da trava ne uspe tako hitro zrasti – še preden pokuka iz zemlje, jo on že izpulji. Br. Tonček tudi pride kdaj pa kdaj na svetlo, saj imamo veliko učenja in on pridno študira, če se malo pošalim, »sam pravi, da ni prišel, da bi delal, ampak da bi postal mešnik«.

Pred nami pa je veliki dogodek, ki se ga bogoslovci zelo veselimo, in to je mašniško posvečenje in nova maša p. Danijela Golavška in zato sva z br. Klemnom zelo aktivna. Nova maša je res lep dogodek in ostali bodo lepi spomini, ki smo jih preživeli skupaj z br. Danijelom. Sedaj pa že gledamo v prihodnost, če bo božja volja, da bomo tudi mi stopali za njim in bo tudi za nas, ki smo sedaj v formaciji, napočil trenutek, ko bomo zaslišali: Novo mašnik bod pozdravljen. Zelo si želim, da bi že bil ta trenutek zame, kaj bi dal! Ampak se je potrebno prepustiti v predstojnikove roke – spoznati, kdaj bo ta čas prišel tudi za nas. Nam pa ostane, da molimo za ta trenutek ...

Br. Danijelu želim, da bi se čim boljše pripravil na mašniško posvečenje, da bo resnično goreč Kristusov oznanjevalec.

Pa da se nas spomni, kamorkoli ga bo Gospod poslal. Vsem vam pa, ki prebirate moje besede, želim res lepo, blagoslova polno poletje! Bog vas varuj na vseh počitniških poteh!

br. Vladimir Rufin

Pismo romarjem v Assisi in njihovim voditeljem

Spoštovani in dragi romarji v Assisi in druge Frančiškove kraje!

Frančiškovo evangeljsko življenje, ki ga je papež Janez Pavel II. strnil v dve znameniti besedi - Duh Assisija, se iz Assisija nenehno širi po cestah sveta. Po romarjih, ki prihajajo z vseh celin, pa se v Frančiškovo mesto tudi vrača.

Med romarji je lepo število večjih ali manjših romarskih skupin, ki prihajajo iz Slovenije organizirano - z avtobusi, mnogi pa tudi z osebnimi avtomobili. To je gotovo velika zasluga Frančiškovih bratov prvega reda, ki že desetletja zvesto vodijo mladino in družine v Frančiškovo mesto na duhovne vaje. V zadnjem času večje število romarjev iz Slovenije pripeljejo tudi različne agencije (Ari-tours, Quo vadis ...).

V zadnjih letih se je v Assisiju veliko spremenilo. Te spremembe se na nek način odražajo tudi pri obisku Frančiškovega groba ter spodnje in zgornje bazilike sv. Frančiška. In prav zaradi teh sprememb in novosti Vam, dragi romarji, pišem to pismo, da bi se nanje pripravili, nanje računali in jih tudi sprejeli. Naj naštejemo nekaj novosti:

1. Romarska sveta maša v različnih jezikih ob 18. uri. Vsak dan (tudi v soboto in nedeljo) je v spodnji baziliki ob 18. uri sv. maša za vse romarje. Maša je večjezična. Vsaka skupina lahko sodeluje z branjem beril oz. s prošnjami v svojem jeziku in s prepevanjem pesmi. Po večini pa so pesmi izbrane tako, da lahko vsak poje v svojem jeziku na isto melodijo. Po maši je poseben blagoslov za romarje.
2. Večerno bedenje na grobu sv. Frančiška – v tombi. Zaradi vse večjega zanimanja za molitev na Frančiškovem grobu je ta mogoča skozi vse leto - vsak petek in vsako soboto od 21.00 do 22.15. Molitev poteka v popolni tihoti, brez

petja. Izven tega termina je potrebno pisno dovoljenje kustosa samostana.

3. Sveta maša na grobu sv. Frančiška. Je možna po predhodni najavi vsak delavnik ob 8. in 9. uri.
4. Soba za romarje, ki pridejo peš. Teh je vse več iz vseh mogočih strani – največ iz La Verne. Romarji se oglasijo v samostanu v pisarni, kjer dobijo okrepčilo in potrdilo o prehojeni poti. Volonter ali brat, ki je dežuren, pa jih napoti v hišo (hostel), kjer lahko eno noč prenočijo. Oddajo le prostovoljni prispevek.
5. Dvigalo za invalide. Po desetletjih prizadevanj je končno zgrajeno novo dvigalo (za voziček in spremljevalca), ki pelje s križnega hodnika do groba sv. Frančiška.
6. Novosti glede vodenja po bazilikah. Glede vodenja po bazilikah so že nekaj let na pohodu novosti, ki pa so jih romarske skupine (iz Slovenije) rade prezrle. Letos pa je po posredovanju varnostnih organov, spomeniškega varstva, lokalnih avtoriziranih vodnikov in drugih institucij prišlo do zaostritve. Vse organizirane romarske skupine morajo upoštevati naslednje:
 - Predhodno (vsaj kak mesec prej) se morajo najaviti (obisk, sv. maša) preko e-naslova: www.sanfrancescoassisi.org. Iz tega naslova - romarskega urada Vam bodo takoj poslali odgovor in vsa spremljajoča navodila.
 - Ob prihodu se mora vsaka organizirana skupina oglasiti v romarskem uradu, kjer se ponovno registrira in odda dar za baziliko.
 - Za vodenje in razlago morajo imeti vsi romarji slušalke, ki jih nabavijo v romarskem uradu (lahko imajo tudi svoje – seveda z mikrofonom).
 - Po bazilikah smejo voditi samo patri iz samostana ali za to pooblaščen lokalni turistični vodniki (tako določa italijanska zakonodaja!).

Zelo težko in mučno je, ko kakšno skupino, ki ne upošteva ali noče upoštevati navodil, odslavimo iz bazilike. Vedeti je namreč treba, da je tukaj marsikaj odvisno od države, da v visoki sezoni gre skozi baziliko preko deset tisoč romarjev dnevno, varnostni organi pa zahtevajo, da naenkrat v baziliki ne sme biti več kot tisoč obiskovalcev. Torej bo treba računati tudi na to, da bo potrebno včasih malo počakati. Vsa našeta navodila veljajo za organizirane skupine – od 8 oseb pa navzgor.

- Samo za sv. mašo ali samo za molitev na grobu je možno vedno vstopiti v baziliko (razen če je tisti trenutek v njej več kot tisoč oseb).
- Ob nedeljah in praznikih niso dovoljeni ogledi in razlage (rezervirano za sv. maše in molitev). Vse slovenske romarje, brate prvega reda in sestre, ki deležijo na Frančiškovi karizmi pri obisku Frančiškovega groba, prosim za kanček solidarnosti, ki je večplastna:
- Solidarnost do Frančiškovega groba in obeh bazilik, ki jih je treba vzdrževati in nenehno skrbeti za veliko stvari (to je res »velika ladja«). Vsi prispevki skupaj (slušalke, prispevek za baziliko) ne dosegajo vrednosti dveh kavic v Italiji. Zdi se mi izjemna škoda, da bi zaradi teh »dveh kavic« romarji morali priti »na skrivaj« v baziliko in bi jim nekdo samo zunaj nekaj povedal.
- Solidarnost do romarjev z vsega sveta, ki se zgrinjajo k Frančiškoveму grobu. Mnogi morajo samo za vozovnico (Brazilija, Venezuela, Japonska ...) žrtvovati ogromne vsote, mnogi so zelo revni – a so kljub temu do Frančiškovega kraja zelo radodarni.
- Solidarnost do bratov, ki tukaj živimo in delamo. Vseh skupaj nas je trenutno 68 iz 24 narodnosti, tako da pokrivamo skoraj vse jezike sveta (od cibemba preko kitajščine do slovenščine). Lepo je slišati zvečer v obednici, ko ti brat z Japonske reče: »So pa lepo peli ti slovenski romarji pri maši in so bili res v redu.«

Dragi asiški romarji!

Iskreno želim, da bi se v prihodnosti v Assisiju, kjer je Frančišek slišal božji glas: »Pojdi in popravi mojo cerkev«, vedno pogosteje in še glasneje slišala slovenska pesem, da bi tako slovenski romarji prinašali in odnašali duh Assisija, ki je prelepo znamenje bodočnosti.

p. Janez iz Assisija



ODMEVI

Srečanje ponovincev Srednje Evrope

Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa je od 7. do 11. aprila 2015 v minoritskem samostanu sv. Frančiška v Piranu gostila vsakoletno srečanje ponovincev Srednje Evrope. Letos so bili prisotni bratje iz Slovenije, Hrvaške, Avstrije in Nemčije.

Izobraževalni del programa sta prevzela p. Igor Salmič OFM Conv in br. Miran Špelič OFM. P. Igor je spregovoril o pomembnih dogodkih našega Reda skozi 800. letno zgodovino. Poudaril je, da moramo na preteklost gledati s hvaležnostjo. Hkrati pa nas zgodovinski dogodki tudi veliko naučijo za naše sedanje življenje.

Br. Miran je v svojih predavanjih osvetlil lik sv. Bonaventure – njegovo pomembnost za razvoj reda kakor duhovne in filozofske poudarke.

Ponovinci so poskrbeli tudi za vsakodnevno oblikovanje liturgije, ki je prav tako pripomogla s medsebojnemu spoznavanju in utrjevanju duhovnih ter bratskih vezi.

Prostori dan smo izkoristili za ogled minoritskega samostana sv. Maksimilijana Kolbeja v Ljubljani kakor glavnih znamenitosti Ljubljane.



Srečanje bratov iz slovenske in hrvaške province

Letošnje srečanje bratov iz slovenske in hrvaške province smo pripravili v minoritskem samostanu sv. Petra in Pavla na Ptuj.

Začeli smo z izobraževalnim delom. Kustos v Po-



krajinskem muzeju Ptuj – Ormož Branko Vnuk in Amadeja Pernat sta nam predstavila vsebino Minoritske zbirke, ki je izšla v začetku leta 2015. Branko Vnuk je spregovoril o ostankih srednjeveških poslikav in srednjeveški plastiki v minoritskem samostanu in cerkvi na Ptuj. Amadeja Pernat pa je predstavila baročno opremo minoritske cerkve. Tako smo se seznanili z delčkom bogate zgodovine minoritskega samostana. Čeprav je bilo veliko stvari s porušitvijo cerkve 1945 uničenih ali so le delno ohranjene, je prav, da se s hvaležnostjo spominjamo naše zgodovine.

Nadaljevali smo z duhovnim delom. Leto posvečenega življenja nas redovnike vabi, da z zaupanjem gledamo tudi na prihodnost. Tako smo najprej imeli molitveno uro pred Najsvetejšim za nove duhovne poklice in nato sv. mašo. Somaševanje je vodil in nas pri maši nagovoril generalni asistent za Srednjo Evropo p. Miljenko Hontić.

Zadnji del smo tudi preživeli v duhu leta posvečenega življenja – veselite se sedanosti. Bratsko kosilo in ogled cerkve sv. Jurija ter samega Ptuja so nam nudili možnost medsebojnega spoznavanja, pogovora o našem delu in redovnem življenju v samostanih in provincah ter utrjevanju bratskih vezi.

Srečanja se je udeležilo 42 bratov (iz Hrvaške 15 in iz Slovenije 27). Tako smo sklenili srečanje z mislijo na Psalm, ki pravi: Kako lepo in prijetno je, če bratje prebivajo skupaj...

Srečanje prov. definitorijev slovenske in hrvaške province

Letošnje letno srečanje provincialnih definitorijev slovenske in hrvaške province je bilo 28. aprila 2015 v minoritskem samostanu Svetega Duha v Zagrebu.

Seznani smo se s spremembami v provincah v preteklem letu in naredili kratko refleksijo skupnih srečanj. Pogovarjali smo se o poteku permanentne vzgoje v provincah. Tudi letos se bo nekaj bratov iz hrvaške province pridružilo našemu programu konec oktobra v Piranu. Nadaljevali smo z naslednjimi temami: Giovanni verso Assisi, skupni misijon na Danskem, srečevanje mladih iz naših župnij ...



Simpozij o Frančiškovich virih

V letu posvečenega življenja je Frančiškova konferenca pripravila simpozij o Frančiškovich virih, 9. maja 2015, v Ljubljani.

Frančiškovi bratje in sestre smo srečanje začeli s sv. mašo pri frančiškanih na Tromostovju, ki jo je ob somaševanju nekaterih bratov vodil prov. minister frančiškanov p. Marijan Čuden. Nato smo se v procesiji po Ljubljanskih ulicah napotili do minoritov pri sv. Petru.

Na simpoziju so nam spregovorili naslednji predavatelji: p. Milan Holc OFM Conv. – svetopisemski

vir, p. Metod Benedikt OFM Cap. – zgodovinski viri in br. Miran Špelič OFM – patristični viri.



Pastoralni dan province

Letošnji pastoralni dan, ki ga je pripravil MINPS (Minoritski pastoralni svet), je bil 13. maja 2015 na Ptujski Gori. Namen pastoralnega dneva je pogovor o pastoralnem delu in iskanje novih možnosti ter dajanje spodbud, ki so vedno dobrodošle. O izkušnji ljudskega misijona v župniji, ki je bil nekoliko drugačen, kot so klasični misijoni, nam je spregovoril g. Marko Čižman – župnik v župniji Ljubljana Podutik.

Klasični misijon pritegne samo tiste vernike, ki so redni obiskovalci sv. maš in sodelavci v župniji. Nekoliko drugačna zasnova misijona pa bi naj zajela tudi širši krog ljudi. Še vedno ostaja pomembna molitev za uspeh misijona, priprava in obveščenost. Potrebno pa je spodbuditi sodelavce laike v župniji, ki s svojim znanjem pomagajo pri pripravi in tudi organizirajo posamezne dogodke, ki se naj ne odvijajo samo v cerkvenih prostorih ampak na različnih krajih župnije.



Srečanje CEC-a v Olimju

Spomladansko srečanje provincialov in njihovih namestnikov Srednje Evrope je potekalo od 18. do 22. maja 2015 v Olimju. Srečanje je nudilo možnost za medsebojno informiranje o življenju in apostolatu v posameznih provincah; v študijskem delu je tekel pogovor o smiselnosti prenove Konstitucij; seznanjanju o novostih v Redu in novih načrtih vodstva Reda; bratskemu druženju – na katerega so bili povabljeni tudi bratje iz slovenske province. Ogledali smo si nekdanjo minoritsko cerkev v Celju in se seznanili z zgodovino minoritov na tem kraju.



Bratski dan

V letu posvečenega življenja smo bratski dan obhajali s posebnim poudarkom vsebine tega leta: hvaležnost, veselje in upanje. Srečanje smo začeli s sv. mašo v romarski cerkvi v Petrovčah. Voditelj somaševanja p. Tarzicij Kolenko je v pridigi posebej poudaril nenehno skrb biti z brati in biti med brati. Bratsko življenje mora biti nenehna skrb Frančiškovega brata minorita. Kljub različnim obveznostim si moramo vzeti čas za brate in ne dajati prednost individualizmu.

V duhu hvaležnosti smo se Bogu zahvalili za petdeset let redovnih zaobljub p. Jožeta Osvalda in p. Tarzicija Kolenka ter petindvajset let p. Martina Gašpariča. Hkrati pa tudi za štirideset let duhovništva



p. Ernesta Benka, p. Jožeta Lampreta in p. Janeza Kurbusa in petindvajset let p. Milana Kosa.

V duhu upanja smo se veselili, ker bo naš p. Dani Golavšek kmalu prejel duhovniško posvečenje.

V duhu veselja smo se spomnili vseh bratov, ki godujejo v tem času in preživeli lepe trenutke na domačiji Slapšak nad Laškim. Po okrepčilu, ki so nam ga pripravili, smo si ogledali zanimivi opuščeni rudnik.



Duhovne vaje

Od 14. do 19. junija 2015 so nekateri bratje v romarskem domu sv. Jožefa v Olimju pod vodstvom duhovnega voditelja p. Ernesta Benka opravili letne duhovne vaje.

Bratsko vzdušje in duhovne misli p. Ernesta, ki so bile povezane s konkretnimi primeri iz redovnega življenja, so brate v letu posvečenega življenja vzpodbudile k navdušenemu življenju po evangeliju kakor nam je dal vzgled sv. Frančišek Asiški.

Predstavitev nekdanje minoritske cerkve in samostana v Celju

Prvotna cerkev je bila romanska. Ker pa ni več zadoščala potrebam, so jo kasneje povečali ali vsaj nadomestili z novo in večjo. Oglejski patriarh je leta 1310 dovolil krškemu škofu, da cerkev posveti. Okrog leta 1400 so ji dali gotsko obliko. Iz gotske dobe sta še ohranjena portal zakristije, kjer nad vrati klečita pred Marijo dva celjska grofa. Cerkev je tudi posvečena Mariji Vnebovzeti.

Razumljivo je, da so Celjski grofje posvečali posebno pozornost minoritskemu samostanu v Celju, ustanovi svojih Vovbrških prednikov. Grof Friderik I. je namreč leta 1348 zgradil pri samostanu kapelo Vseh svetnikov. Grof Herman je leta 1369 samostan bogato obdaroval z desetini, 200 vedri vina in denarjem. Zato je brat Tomaž de Frignano, generalni minister (1367–1373), izjavil, da bodo on in njegovi bratje zaradi mnogih prejetih dobrot molili za grofa Hermana in njegovo ženo in ju vključevali v svoja duhovna opravila za njun časni in večni blagor (1370).

Med tistimi, ki je bogato obdaroval samostan, je bil tudi grof Herman II. Zato mu je generalni minister Angel de Senis (Salveti 1421–1424) leta 1422 dovolil, da sme imeti dva minorita za svoja kaplana in enega izmed njiju lahko po potrebi imenuje za gvardijana celjskega samostana. Tudi grof Friderik II. je bil samostanski dobrotnik.

Leta 1687 je cerkev pogorela in podrla sta se ji oba zvonika. Nato so jo v baročnem slogu obnovili. Leta 1745 so cerkev na novo obokali; tedaj so verjetno zgradili tudi polkrožno apsidno. Ob tej priliki so uporabili za stebre in cerkvena vrata 36 marmornatih rimskih kamnov, ki so jih pred tem izkopali pred cerkvijo.

1798 je cerkev znova pogorela (o tem požaru na koncu nekaj več besed). Leta 1811 so jo izročili mestu za bogoslužje nemško govorečim vernikom. Takrat so cerkev tudi obnovili. Graški slikar Matija Schiffer je leta 1813 apsidno okrasil z lepo fresko. Leta 1858 so pričeli zidati nov zvonik, ki so ga

dokončali šele leta 1880, držoč se načrta arhitekta Bucherja. Obnovili so tudi fasado; levi zvonik so podrli in deloma na njegovem mestu zgradili duhovniško hišo (1890). S stolpom in fasado so dali zunanosti cerkve psevdoromansko obliko. Leta 1965 so cerkveno zunanost ponovno obnovili in odkrili ter predstavili nekaj gotskih elementov.

V cerkvi so bile tri grobnice: v prezbitoriju (pod velikim oltarjem) Celjskih grofov, na levi zadaj redovna grobnica in na desni ob vhodu gospodov Soteških. Ko so leta 1813 odprli grobnico v prezbitoriju, so vzeli iz nje 19 lobanj in jih shranili v stekleni omari za velikim oltarjem. Leta 1954 so te lobanje prenesli v muzej. Do leta 1798 je bila v cerkvi na desni strani velikega oltarja tabla s seznamom v cerkvi pokopanih Celjskih grofov.

Med slikami je najpomembnejša slika sv. Antona Padovanskega, delo Ivana Rannacherja. Izredno lepo delo so tudi klopi, ki jih je leta 1695 izdelal in bogato opremil z rezbarijami Simon Epenberger. V zakristiji Marijine cerkve je vzidanih troje rimskih spomenikov: deli nagrobnika in dveh reliefov.

Leta 1826 so na enem dvorišču v Prešernovi ulici odkrili mozaik. Po prizadevanju ing. Byloffja so ga dvignili in prenesli h glavnemu oltarju tukajšnje cerkve.

MINORITSKI SAMOSTAN

Samostan so s patriarhovim dovoljenjem ustanovili grofje Vovbržani. Napis, ki je bil dolga leta v cerkvi, postavlja ustanovitev v leto 1241 – torej v čas, ko je že bila ustanovljena avstrijska provinca manjših bratov. Zelo močno so ga podpirali tudi Celjski grofje, kar je razumljivo, saj so si prav minoritsko cerkev izbrali za kraj počitka.

Samostan je nastal zahodno od prvotnega srednjeveškega naselja in je bil kar nekaj stoletij

samotna stavba. Bil je sorazmerno velik in je imel obliko kvadratne stavbe z dvoriščem v sredi. Glavni del južne strani je tvorila cerkev s križnim hodnikom. Ko je leta 1798 samostan zgorel, so ga samo toliko obnovili, da so se bratje vrnili vanj iz privatnih hiš.

Država je leta 1817 na dražbi prodala poslopje Ivanu Juriju Steinmetzu. Ta je podrl prezbitarij in začel na vzhodni strani cerkve graditi veliko hišo, ki jo je dokončal šele njegov posestni naslednik Ivan Bočinek leta 1832. V novo stavbo so vzdali samostanski portal in del hodnika.

Za časa cesarja Jožefa II. je tudi tukajšnjemu minoritskemu samostanu grozila nevarnost, vendar ga tedaj še niso ukinili, kajti nekateri redovniki so bili učitelji na glavni šoli, med njimi p. Mansuet Zangerl kot ravnatelj. Dne 24. novembra 1808 pa je cesar Franc I. izdal odlok, da se samostan ukine in premoženje izroči verskemu fondu. Maloštevni redovniki so odšli v ptujski in mariborski samostan, v Celju pa je kot katehet glavne šole ostal samo p. Anselm Kožuh.

Na razpust je gotovo vplivalo tudi dejstvo, da so cerkev in samostan po požaru leta 1798 le delno obnovili.

V 19. stoletju so v samostanu uredili kaznilnico, ki je dobila ime »stari pisker«. V tem starem piskru je bil med drugo svetovno vojno tudi nacistični zapor; na samostanskem dvorišču pa so streljali talce.

Navedel bi še samo zapis o požaru leta 1798:

Najsilnejši požar je izbruhnil dne 5. aprila 1798 (na veliki četrtek), ob 9. uri zjutraj, in sicer v minoritskem samostanu. V posloplju je ležalo mnogo bolnih vojakov vojske, ki se je bila vrnila iz Italije; njihove tornistre s patronami pa so bile spravljene (njihovo orožje pa je bilo spravljeno) pod streho. Samostanska dekleta so baje pekla ribe, ki so jih metale žive v gorečo mast. Glomazeče živali

so razmetale na vse strani mast, ki se je vnela. Ogenj je udaril skozi dimnik na streho, ki je začela goreti. Veter je raznesel ogenj na lesene strehe po mestu. Opat je bil ravno stopil iz zakristije, da bi opravil obred umivanja nog, ko so se ljudje na klic »požar« razkropili. Zgorelo je 192 hiš, nepoškodovane so ostale samo 4 hiše, ki so bile izza požara leta 1794 pokrite z opeko. Vse mesto je bilo treba prenoviti, tudi minoritsko in župnijsko cerkev. Zgorelo je mnogo aktov, okrožnih in občinskih, le nekaj poslednjih se je rešilo, ker so bili shranjeni v kletnih prostorih. Celotno škodo na poslopljih so cenili na 231.900 goldinarjev, na živilih pa na 109.717 goldinarjev. Z darili so prihitela Celju na pomoč mnoga mesta (Gradec, Dunaj in druga); vendar pa so meščani kaj težko prenašali breme, ki ga je nalagala potrebna nova zgraditev mesta.

Še en zapis oglejskega patriarha (Francesco Barbaro 1593–1616) ob vizitaciji v Celju (29. 6. 1594):

»V mestu sem našel frančiškanski (minoritski) samostan, katerega člani so živeli brez meniških pravil in brez kakršnekoli oblike samostanskega življenja; celo cerkev, ki je jako plemenite (dragocene) strukture, so, izvzemši glavno kapelo, dali v najem za shranjevanje različnih živil in niso se sramovali trpeti, da je bila vsa cerkev s svetniškimi podobami, oltarji in nagrobnimi spomeniki vred prekrita s silno umazanostjo in gnusobo. Jaz sem dal vse te stvari spraviti proč in potem, ko sem cerkev z velikim trudom zopet spravil v staro stanje, sem grajal brate in jim zagrozil s težko kaznijo, ako bi še enkrat kaj takega zagrešili.«

Povzeto iz: Janko Orožen, Zgodovina Celja in okolice. I. del. Celje 1971 (Celjski zbornik 1971, posebna izdaja).

p. Marjan Vogrin

Znanilci upanja 2015

Danes so na večerni prireditvi podelili priznanja tistim onkološkimi zdravstvenim delavcem, ki so prejeli največ nominacij kot najbolj srčni sopotniki na težki poti boja z rakom.

V kategoriji zdravnik/zdravnica sta Znanilca upanja postala dr. Erik Breclj in dr. Jernej Benedik, v kategoriji medicinska sestra/tehnika je največ nominacij prejel Nedeljko Grgič, v kategoriji drugi zdravstveni delavci pa informator na Onkološkem inštitutu Bernard Šutić. Akcija je letos potekala drugič in še bolj uspešno kot lani, saj je z vseh koncev Slovenije prispelo več kot devetsto nominacij. Utemeljitev, ki so jih ob nominacijah zapisali bolniki in njihovi svojci, kažejo, kako pomembno je bolnikom tisto, kar seže preko gole strokovnosti.

“Izstopa z izjemno energijo, toplino, človečnostjo, je prijazen in razumevajoč. Dragocen kot zdravnik in človek,” je ob oddaji svoje nominacije za dr. Erika Breclja zapisal eden od sodelujočih v akciji. “Zdravnik, ki ne le s strokovnostjo, ampak tudi s človečnostjo, sočutjem in humorjem najbolj težke trenutke v življenju naredi znosne. Z največjo hvaležnostjo se ga spominjamo,” pa je svojo izkušnjo z dr. Jernejem Benedikom opisal eden njegovih bolnikov, ki je zanj oddal svojo nominacijo.

V utemeljitvah ob nominacijah za Nedeljka Grgiča skoraj nihče ni mogel mimo njegovega nasmeha in sposobnosti, da jih nasmeji, tudi ko jim sploh ni do smeha. O pomenu in zdravilni moči nasmeha je eden od sodelujočih napisal takole: “Ko človek zboli, je še kako pomembno, da se ne zdravi le z zdravili in terapijami, temveč tudi s smehom in dobro voljo. Bolezen pogosto naredi svet okoli nas siv in zdi se, kot da ni več veselja, za kar so najboljše zdravilo dobri ljudje. Nedeljko je prav gotovo eden izmed tistih, ki se z boleznijo iz dneva v dan srečujejo iz oči v oči in vejo, da bolniku najbolj pomagajo dobra volja, pogovor in čas, ki si ga vzamemo zanj. Skozi leta si je nabral veliko znanja in izkušenj in še vedno ostaja to, kar je – najbolj nasmejana oseba na planetu!”

Da je ob tako težki bolezni pomemben prav vsak zdravstveni delavec, s katerim imajo stik bolniki in svojci, dokazuje tudi zmaga informatorja na Onkološkem inštitutu, mladega Bernarda Šutića, ki predstavlja prvi stik ob vsakem obisku. Najpogostejša

beseda ob utemeljitvah nominacij zanj je bila “naš sonček”, eden od sodelujočih pa je zanj zapisal takole: “Je zelo prijazen, vedno nasmejan, poln življenja ter vsakič poln vzpodbudnih, hudomušnih besed. Pacientu veliko pomeni, da te na začetku zdravljenja, pa tudi kasneje, ko prihajaš na kemoterapije ali kontrole, pričaka taka oseba.”

Sama ideja se je porodila na strani bolnikov in njihovih svojcev, saj so se želeli nekako zahvaliti tistim zdravstvenim delavcem, ki se na različne načine, predvsem pa s človečnostjo in sočutjem trudijo olajšati njihove tegobe. Pobudo za akcijo so prevzeli Društvo onkoloških bolnikov Slovenije, Ustanova Mali vitez, Slovensko združenje bolnikov z limfomom in levkemijo ter EuropaColon Slovenija, častni pokrovitelj pa je predsednik države Borut Pahor.

Za bolnike in njihove svojce je namreč izredno pomembno, da “poleg dobre zdravniške oskrbe prejmejo tudi pomoč pri premagovanju stisk, saj s tem lažje dobijo nov zagon in upanje, da bolezen premagajo,” je pojasnila Marija Vegelj Pirc, predsednica Društva onkoloških bolnikov Slovenije. “Z akcijo zato iščemo tiste posameznike, ki pri svojem delu izstopajo in s svojo energijo, razumevanjem in toplino za bolnike postajajo Znanilci upanja – postajajo tisti ključni element, ki bolnike vzdigne iz bolečine, in tista spodbuda, ki vliva moč za boj in zalet za naprej,” je dodala.

Med tremi nominiranci v kategoriji zdravstveni delavci je bil tudi p. Toni Brinjovc. Čestitamo.



IN NAJ MOLIJJO ZA RAJNE

+ P. GAVDENCIJ SKLEDAR

29. 3. 1937 – 1. 5. 2015



*Ožarja zarja sončni vzhod,
nov delovni naznanja dan,
pozdravlja nazareški dom,
kjer Jožef delavec živi.*

Ta prva kitica pesmi pri hvalnicah, ki jo molimo na praznik sv. Jožefa, prvi dan Marijinega meseca maja, nam na nek način predoči zadnje trenutke zemeljskega bivanja našega brata pokojnega p. Gavdencija.

Ob sončnem vzhodu novega prazničnega dne, ko je p. Gavdencij želel vstopiti v baziliko Marije Zavetnice na Ptujski Gori, da jo bo počastil, kakor tudi njenega ženina sv. Jožefa, z molitvijo in daritvijo sv. maše, ga je Gospodar življenja poklical k sebi. Tako ni mogel več vstopiti skozi vrata v

tukajšnjo baziliko ampak v nebesa, kjer je odslej naprej vedno v družbi Marije in sv. Jožefa.

P. Gavdencij Skledar se je rodil 29. marca 1937 v Čermožišah, župnija Žetale. Pri krstu so mu starši dali ime Franc. Odraščal je v kmečki družini ob sestri in petih bratih. Doma je dobil močne temelje krščanske vere in spoznal, kako pridno in pošteno je potrebno delati, da človek lahko preživi in ostaja odprt za sočloveka.

Mladostna želja po znanju ga je vodila v Celje, kjer je obiskoval gimnazijo. Duhovni poklic, ki se je v njem vedno bolj prebujal, ga je pripeljal k minoritom v njihovih najtežjih trenutkih po vojni, ko je bil na Ptuju ubit gvardijan p. Gavdencij Golob. Bil je prvi kandidat, ki je vstopil v red po vojni v Sloveniji. Leta 1956 je šel v Zagreb, kjer je vstopil v minoritsko semenišče z naslednjim priporočilom domačega župnika: Do sedaj je bil vedno lepega in spodbudnega vedenja in da upanje, da bo s pomočjo milosti božje postal dober in goreč redovnik in duhovnik.

Po letu noviciata je prve zaobljube naredil 11. septembra 1957 na Cresu in dobil redovno ime po umorjenem patru na Ptuju. Po opravljeni gimnaziji je nadaljeval študij teologije v Zagrebu in tam tudi 29. novembra 1962 naredil slovesne zaobljube. Med prvimi brati se je leta 1965 preselil v Sostro. Na teološki fakulteti v Ljubljani je nadaljeval študij in bil 29. junija 1966 v Mariboru posvečen v duhovnika. Kot duhovnik in hkrati še študent je pastoralno pomagal v Sostrem.

Pastoralno delo je začel leta 1967 kot kaplan v župniji Sveta Trojica v Halozah. Vendar je bil že naslednje leto 1968 imenovan za kaplana v župniji Sv. Vid na Vidmu pri Ptuju. Leta 1970 se je za eno leto vrnil v Sostro kot kaplan.

Leta 1971 je postal župnijski upravitelj v Dornavi vse do leta 1978, ko je bil imenovan za župnijskega upravitelja v Sostrem in soupravitelja župnije Javor. Leta 1980 je postal še soupravitelj

župnije Prežganje. K tem pastoralnim službam mu je bila leta 1983 zaupana še služba gvardijana v minoritskem samostanu sv. Lenarta v Sostrem. Leta 1986 se je ponovno vrnil v Dornavo kot župnik tamkajšnje župnije. Po sklepu provincialnega kapitlja mu je bila tudi zaupana skrb za pripravo graditve novega župnijskega doma.

Po šestih letih je 1992 postal župnik moderator v župniji Olimje, kjer je osem let skrbel za pastoralno delo v župniji, obnovo samostana in sprejemal mnoge romarje in turiste. V jubilejnim letu 2000 je postal spovednik v romarskem svetišču na Ptujski Gori. Leta 2002 je sprejel službo gvardijana v minoritskem samostanu sv. Frančiška v Piranu. Redovniška pot ga je leta 2006 ponovno pripeljala na Ptujsko Goro, kjer je postal župnik moderator za župniji Ptujška Gora in Stoperce. Leta 2011 je bil razrešen službe župnika moderatorja v Stopercih in 2014 še na Ptujski Gori. Tako je bil zadnje leto tukaj na Ptujski Gori duhovni pomočnik in predvsem spovednik romarjev.

Ob vsem tem pastoralnem delu je v mnogih župnijah vedno znova vodil mnoge župnijske slovesnosti, pastoralno pomagal in spovedoval, kjer so ga potrebovali.

Pokojni p. Gavdencij Skledar si je v svojem pastoralnem delu na župnijah prizadeval za zdravo duhovno življenje župljanov. Na romarskih krajih je z vso skrbjo skrbel za mnoge romarje in turiste, ki so v spovednici in v zeliščni lekarni v Olimju iskali zdravja za dušo in telo.

P. Gavdencij je bil dober duhovnik. Njegove besede so bile preproste, dobronamerne, izhajale so iz njegovega načina duhovniškega življenja ... Spoštljivo obhajanje svetih maš, delitev zakramentov, poučevanje otrok v verskem nauku, obisk bolnikov, ustreči vsakemu, če je le mogoče,

prijazna beseda in njegov značilni nasmeh ... to so trenutki, ki so ga gotovo potrjevali na njegovi duhovniški poti. Takšnega ga je tudi večina sprejemala.

Gospod, ti veš, da te ljubim, so besede, ki jih je p. Gavdencij potrdil s svojim življenjem. Ko razmišljamo o njegovi človeški drži, redovništvu in duhovništvu, smo lahko Bogu hvaležni, da je bil naš brat, sorodnik, redovnik slovenske minoritske province, kaplan, župnik, prijatelj ... Gospod nam ga je dal in Gospod ga je poklical. To bolečino in žrtev darujmo za nove dobre in zveste redovnike in duhovnike, ki jih tako potrebujemo, ob dejstvu velikega pomanjkanja duhovnih poklicev v naši domovini.

V krščanskem upanju, da je pokojni p. Gavdencij deležen večnega življenja v nebesih, naj bo naš priprošnjik, da bomo tudi mi zmogli hoditi skozi zemeljsko življenje kot dobri kristjani in ob prehodu iz zemeljskega v večno življenje skupaj z vsemi svetimi vedno slaviti našega nebeškega Očeta.

V nedeljo, 3. 5. 2015, je ob 16. uri somaševanje v baziliki na Ptujski Gori vodil novi mariborski nadškof metropolit msgr. Alojzij Cvikel DJ. Somaševalo je okrog 70 duhovnikov.

Po maši so v slovo p. Gavdenciju spregovorili: provincialni minister p. Milan Kos s tem nagovorom, p. Vito Glavaš v imenu hrvaške minoritske province, dekan Dravske dekanije g. Lojze Petrič, predstavnik župnije Sostro, predstavnica župnije Ptujška Gora in govornica občine Majšperk. Pokojnega p. Gavdencija smo pokopali na ptujskogorskem pokopališču ob kapelici v duhovniškem grobu.

p. Milan Kos
prov. minister